

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 136

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.—Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ " " 30.— " " 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ " Δολ. 4.— " Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ : Διὰ τὰ περὶ 10 λεπτά ἢ λέξεις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτά ἢ λέξεις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σμυρνιαὲς ἢ Ἀθηναῖες ;

Ποιὲς σᾶς ἀρέσουν περισσότερο ;

Ἡ «Σφαῖρα» ἐρώτησεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὰς ἀναγνώστριάς καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ποίον τύπον γυναικείας καλλονῆς προτιμοῦν :

Τὴν Ἀθηναίαν

ἢ τὴν Σμυρνιαήν ;

Σήμερον δημοσιεύονται δύο εἰκόνες ἀντιπροσωπεύουσαι τοὺς δύο αὐτοὺς διαφορετικοὺς τύπους καλλονῆς.

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων δημοψήφισμα κίλλονῆς διεξάγεται γενικῶς, ἀνεξαρτήτως τῶν εἰκόνων αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται μόνον πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς συγκρίσεως. Τέτοιαι εἰκόνες θὰ δημοσιευθοῦν εἰς συνεχῆ φύλλα. Ὅσες δὲ Ἀθηναῖες

ΤΥΠΟΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ἡ Σμυρνιαὲς εὐμορφες θέλουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν.

Ὅλαι καὶ ὅλοι μποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ δημοψήφισμα συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες τὸ κάτωθι ψηφοδέλτιον :

2 Ἀθηναία ἢ Σμυρνιαή ; 2

Ἡ γνώμη σας

Ὄνομα καὶ διεύθυνσις :

ΤΥΠΟΣ ΣΜΥΡΝΑΪΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΚΟΚΟΤΑ (Συμβολικά προς νεαρόν κύριον)

Και συνεχίζουμε το ταξιδιάκι μας γύρω απ' τὰ Κύθηρα, και μετά την πρώτη ερωμένη, φθά- νομε στο μεγάλο λιμάνι της Κοκότας...

νης φιλολογίαν μαζί της, προσπάθησε να εκτι- μήσει δ.τι σοβ δίνει και ν' αναποκρίθης σε αυτό, και, σε βεβαίω, δὲν θὰ βγῆς ζημιωμένος.

35ο ΥΠΟΣΚΙΑΝ

Ήθελα να ἴμουν πουλάκι. Ύπαρχουν τέτοιες φιλοδοξίες. Άλλος δὲ ἤ- θελε να εἶνε Προσφυπογός, ἄλλος Πάτας γιὰ να τον βλέπουν ἡ μάλλον γιὰ νὰ βλέπῃ ὅλες τῆς γυναίκες και τὰ λοιπὰ.

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΜΗΣ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΙΛΙ

Φωνές ἔφρελαν μέσα στο κεφάλι τοῦ Ρι- χάρδου. Ὅλο τὸ κορμί του ἦταν ναρκωμένο...

Άπο τὴν ὀρθάνοιχη πόρτα τῆς ἐκκλησίας διέκρινε μακριὰ τὴ σιλουέτα τοῦ πύργου του και ὅλα τὸρα τὰ θυμῆθηκε. Ἀναστενάξε. Γιατί να τὸν σφιχρῶν ἄν τὴν νεκροφάνεια του γιὰ νὰ θυμῆται πάλι ἐκείνη πού ἔχασε!

Ρώτησε—και τὸ διηγήθησαν ὅτι ἕνας τρο- μερὸς θυμὸς τὸν ἔλιωσε ἀπότομα, ὅταν ἡ πλάκα τοῦ τάφου ἔπεσε βαρεὰ και σκέπασε τὴν πεθαμένη. Μὲ τὸ γρόθο του ἔριξε χάμω τὸν γιαιρὸ και τρεῖς ἀρχοντας πού τὸν συνά- δευαν, και βλαστημῶσες φρικτὰ. Ὁ ἐπίσκο- πος εἶπε να τὸν δέσουν με σχοινιά και τὸν ἔβρισσε να τοῦ φύγῃ τὸ δαιμόνιο...

Τὴν ἀγατοῦσε τόσο τὴ Γιολάντα του, πού εἶχε δὴ μάνα σὰ ζαφείρια, πρό- σωπο χλωμὸ σὰν τὸ κερὶ και μακριὰ δόξανθα μαλλιά. Ὁ Χάρτος του τὴν ἤθελε προδοτικὰ, λυώνοντας τὴν σὰν τὸ κερὶ. Ὅσο γιὰ τὸ ἦθε ἡ στιγμή να τὴν χορσίσει γιὰ πάντα, τὴν ἔβρισε τὴν ἐκκλησία και μαζί ἔδωκε τὸ λογικὸ του. Τότε ὁ Ρι χάρδος ἄκουσε ἔ κεινες τῆς ψαλ- μωδίες και τὸ σκο- τῆδι τῆς νύχτα του λογισμοῦ του διαλύθηκε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

22 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχε κίσει τὴν τρέλλα ν' ἀνακατευθῆ, τὰ τε- λευταῖα χρόνια, σε κάτι ἐπιχειρήσεις πού του ἀπορρόφησαν ὅλα του τὰ μετρητὰ και τὸν ἀ- νάγκασαν νὰ ὑποθηκεύσῃ και τὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν ὁ, τὴν ἔριξε τὴν οἰκογένεια του. Μικρὸ, δὲν θὰ τῆς ἔδινε παρὰ κατοιμία κ' ἕνα μικρὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὸ δευτέρου πά- τρια. Θὰ εἶχε ἀκόμα, ἡ φτωχὴ οἰκογένεια, και νὰ τὸ ξεχρῶσθῃ. Εὐτυχῶς ὁ κ. καθηγη- τῆς ἄφησε και μερικὰ διδακτικὰ βιβλία, ἐγκε- κριμένα, πού δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὰ τυπώ- σῃ. Κι' ἀπὸ τὸν ἐξόδο, μάζεψε ἡ οἰκογέ- νεια ἕνα ποσὸ ἴσα—ἴσα γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ χρέος τοῦ σπιτιοῦ, πού ἀλλοιώτικα ὁ δανειστής θὰ τὸ πιλοῦσε.

Ὁ Νίκος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Πελαγίας,—ἐνα χρόνιο μεγαλύτερος τῆς—εἶχε πάρει τὸν περα- σμὸ οὐ χρόνιο δῆλωμα Νομικῆς κ' εἶχε διορι- σθῆ στο Ὑπουργεῖο. Ὁ μισθὸς του μόλις ἦταν 250 δραχμῆς. Μ' αὐτῆς, μ' ἄλλες 120 ἀπὸ τὸ νοκί τοῦ δευτέρου πατριάτου και με τὴ μι- κρὴ σύνταξη τῆς μητέρας, ἔπρεπε τὸρα νὰ ζῆ ἕνα σπίτι πού ἔδινε, στὰ καλά του, ἔξωδου ἀπᾶνω ἀπὸ χίλιες δραχμῆς,—και τῆς περισσό- τερες σὲ τουαλέτες.

Ὁ Νίκος βέβαια ἐλογιάριζε νὰ κίσει τὸ δι- κηγορὸ, γιὰ νὰ κερδίσει πολλά. Μὰ αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τὴ Μιμ- κά, οὐτε στιγμή δὲν τῆς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ πὸς μπορούσε νὰ χρησιμοποιῆσθ τὸ πᾶνιο τῆς. Δὲν ἤξερε τὸν καλὸ τῆς τὸν καιρὸ, ὅπως ἔ- λεγε ἡ μητέρα τῆς. Καὶ φυσικὰ, ἡ κυρία Εὐ- ριδίκη ἐνόμιζε πὸς δὲν ἔφταιγαν παρὰ οἱ χο- ροί, οἱ σὺλλογοι, τὰ μαζὰρ και τὰ κοριτσάκια. Ἐμεῖς ὅμως ἔβρισμε γιὰ πούλο λόγο ἡ κόρη τῆς, τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶχε παραμελήσει τί σπουδῆς τῆς στο Ὀδειο... Μὰ πῆγανε στο μᾶθημα και τρεῖς δὲν πῆγανε. Ἀργότες πολὺ νὰ πᾶρῃ τὸ δῆλωμα τῆς. Κι' οὐτε γιὰ νὰ δι- δάσκῃ ἀρχαίους δὲν τὴν ἔβριαν τὸρα ἰκανῶ.

πὸ τίμο και πὸ πλοῖσο ἀπὸ τὴν Πελαγία. Καὶ μὰ μέρη τῆς εἶπε καθαρὰ: — Φάνει πιά, ὡς ἔδω ἦταν! Νὰ σε πάρω δὲν μπορῶ. Νὰ σ' ἔχω ἐτοι, σε λυπάμαι. Δὲν θέλω να σοῦ κόβω τὴν τύχη σου. Ἐχεις λίγα παραδάκια στη μπάντα. Πάρ' τα και πῆγαινε στο χωριὸ σου νὰ παντρευθῆς!..

Κι' ἡ Πελαγία, πού τὸ περιέμενε αὐτὸ,— γιατί τὴ ἦταν ἡ ἐλπίδα πού εἶχε μετρητὰ στο φόρο;—ἀπελπίστηκε ὅπως διόλου κ' ἔσταιε στο διάβολο «και τὸ Φῶκο και τὸ καλὸ του».

Ἐτοι δὲν ἔπαυε πιά στο σπίτι «ἀδελφὸ». Τῆς πρώτες ἡμέρες, ἀπὸ τὴ φρούκα τῆς, ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς, ἀπὸ τὸ μῖσος ἀκόμο πού αἰσθα- νοταν γι' αὐτὸ τὸν φρενί πού τὴν κατέστρεψε και τῆς ἔφαγε και τὴσα λεπτὰ, δὲν κατὰ- λάβαινε τὴν ἐλλειψη τῶν χαδιῶν του. Οὐτε συλ- λογιζόταν ἄντρα κ' ἀγάπη καθόλου. Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ τὰ συλλογίεται και νὰ τὰ ἐπι- θυμῆ. Κι' οὐτε εἶπε ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλή τοῦ Φῶκου και νὰ πᾶρῃ στο χωριὸ τῆς νὰ παντρευθῆ.

Πῶς δὲν εἶχε πιά τὴν τιμὴ τῆς, δὲν τὸ θεω- ροῦσε τόσο σπουδαῖο ἐμπόδιο, κ' ἄλλες, στὴν ἴδια θέσι τῆς διχῆς τῆς, κατᾶφραν νὰ γελᾶσσαν τοὺς κουτοχρηματῆς πού τῆς πῆραν. Οἱ γρηῆς ἔβρισαν και συμβουλεύσαν τὸσους τρόπους!.. Ναι, με τὴν ὁμορφιά τῆς, τὴ νεότη τῆς, τὴν προικιούλα τῆς,—εἶχε κ' ἕνα ἀμειλίχιο στο χω- ρι,—ἡ Πελαγία δὲν μπορούσε νὰ παντρευθῆ. Μὰ λυπόταν νάρθῃ ἐτοι γρηγορὰ και νὰ πᾶρῃ. Ἀς γίνονταν τοῦλάχιστο εἰκοσιπέντε χρό- νια. Καὶ προκρίνονταν λυπόταν νάρθῃ τὴν πᾶν' ἀγαπημένη τῆς Μιμῆκα, τὸρα μάλιστα πού δυστυχίσε.

Ἀποφάσισε τότε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ Φῶκο. Πολὺ φυσικὸ αὐτὸ, ἀφοῦ εἶχε συνειδησε και δὲν μπορούσε πιά νὰ ζῆσῃ χωρὶς ἀγάπη ἄντρος. Τὸ περιεργὸ εἶνε πού οὐ σκέφτηκε γι' ἀντικα- ταστάτη.

Τὸν κ. Κωστάκη! Μὰ κ' αὐτὸ φάναιε περιεργὸ, ἐνῶ εἶνε φρι- σκώτατο. Ἀμ' ἀκολούθησεν λίγο τῆς σκέ- ψεις τῆς Πελαγίας, θὰ τὸ ἴδοιμε.

Εἶπε μετὸ τοῦ τῆς: «Γιατί να μπλέξω πάλι μ' ἕνα μὸρτη σὰν τὸν Φῶκο;.. Γιὰ νὰ με πᾶρῃ;.. Θὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆ κ' ἔπειτα θὰ μ' ἀφήσῃ. Αὐτὸς μάλι- στα δάχῃ και περισσότερο δικηὸ ἀπὸ τὸ Φῶκο... Ἐκτὸς ἀν πετύχο κανένα καλὸ, πού εἶνε πολὺ σπάνιο, ἢ ἂν τοῦ κρηφῶ πὸς δὲν εἶ- μο κοριτσὶ, πού βέβαια δὲν θὰ μ' ἀπορέσω. (Ἀμ' ὅπως κατάντησα κ' ἐγὼ!..) Μὰ καλὸς ἡ καλὸς, ἅμα εἶνε φτωχὸς ἀπὸ τὸν Φῶκο, θὰ μοῦ τρώῃ λεπτὰ, θὰ θέλῃ νάρχεται στο σπίτι σου ἔξωδου και φασαρίες. Ἀν τὸν ἀγαθῶ μάλι- στα κ' ἀληθινα, βλαστημῆται! και ἔξωλο θὰ τρώῃ χωρὶς νὰ μπορᾶ νὰ τὸν διώξω... Δὲν εἶ- νε καλύτερα λοιπὸν νὰ ξαναβρῶ τὸν κ. Κωστά- κη, πού ἔδειξε γιὰ μένα μὰ φορὰ τὸση συμ- πᾶθεια;.. Μὰ κ' ἐγὼ τὸν συμπαθοῦσα, μοῦ ἄρεσε ὁ μασοκᾶς... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν δὲνδρουν, δὲν γυρῶσιν εἰκοσιπενταρικά, δὲν μαζαῖουν στῆς κουβίτες γιὰ κερτέδες και δὲν τᾶζουν ψευτικὰ στεφάνια. Εἶνε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἔξ ἡ γ ἡ μ ἡ ν ο ἰ: νὰ γλεντήσουν θέλουν. Και κίποτε τὸ γλεντὸ τὴν φρονῶνουν με δῶρα και με λεφτὰ. Ἀχρημο θάταν, ἄντις νὰ ἐδεῦσο γιὰ τὴν ἀγάπη, φτωχὸ κοριτσὶ ἐγὼ, νὰ μαζεύω και κίτι κ' ἰ, γιὰ νὰ ξαναβάλω τοῦλάχιστο στη θεσι τους ὅσα μοῦ ἔφαγε ὁ Φῶκος; Κι' ἀργό- θεσι, ἅμα παντρευθῆ ἡ κυρία Μιμῆκα, νὰ γυ- ρίσω στο χωριὸ με τὴν προικα μου σποστή; Ναι, ναι, ἔτσι θὰ κίμο!..»

Τὸν κ. Κωστάκη τὸν ἔβλεπε κάπου-κάπου στο δρόμο. Κι' ἡ ἔκανε πὸς δὲν τὸν ἐγνώριζε, —θυμωμένη μαζί του ἀπὸ τότε,—ἡ τὸν μισο- χροῦτοσε και τραβοῦσε. Ἐκείνος ὅμως πάν- τα τὴν ἀντιρῶς με γλυκὸ γέλιο και πολλές φορές ἔκαιε νὰ τὴ σταματῶσῃ και νὰ τῆς μι- λῆσῃ. Πού θὰ πῆ πὸς τοῦ ἄρεσε, πὸς τὴν ἡ- θελε ἀκόμο.

Ἐτοι τὴν πρώτη φορὰ πού ξανααντήθησαν ἡ Πελαγία δὲν τοῦκανε «τὸ βαρὺ» οὔτε τράβη- ξε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἀτενάντιας, τοῦ γέλασε κ' ἀπῆ ὅσο πὸ γλυκὰ μπορούσε, κοινοστάθηκε μπροστὰ και τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ. Τότε κίνοσε τὴ χαιρέτησε με τὸ χέρι και τὴ ρώτησε πὶ γίνεται κί πὸς τὰ περνᾶ.

— Πάντα στο ἴδιο σπίτι εἶμαι, τὸ ἀποκρί- θηκε σπορᾶ τὸρα ἡ καμαριέρα, μὰ ἔχω βά- σανα...βάσανα μεγάλα! — Τί;.. εὐὸ βάσανα;.. γιαι;.. — Καὶ ρωτᾶτε, κύριε Κωστάκη;.. Ἀμ' εἰσεῖς δὲν μοῦ τὰ εἶπατε ὅλα σὰν προφήτης;.. Γιὰ θυμηθῆτε. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΦΑΙΡΑ 3 ἄγαπης λόγια ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ...

Μοῦ εἶχες εἰπῆ:—Εἶνε ἀνωφελεὶς νὰ θρηγῆς. Ἡ οἰκογένεια μου δὲν θέλει τίποτε ν' ἀκούσῃ. Προσπάθησε νὰ μὴν ἀπογοητεύσῃ, τρέχε στὴ ζῶη, χαμογέλασε τῆς, κ' ἂν ἡ εὐτυχία περᾶσῃ ἀπὸ κοντὰ σου, μὴ διαστῆς νὰ τὴν ἀπαξῆς.

Μοῦ εἶπες σὲ λίγο:—Ἀπόψε θὰ δειτηνω μαζί με τοῦ; γονεῖς μου. Τί λογαριάζεις νὰ κίμῃς; Ὑπῆρχε πολὺ συντριβὴ στὴ φωνὴ μου ὅστε νὰ μὴν ἀφήνῃ θέσι γὰρ δυσπιστία:—Δὲν ἔξω... Ἄσος δεπῆσσο με τὸ φίλο σου τὸν Πέ- τρο πού με εἶχε παρακαλέσει τὴν ἄλλη φορὰ και δὲν ἔδειχθηκα...

Μ' ἕνα πῆδημα βρεθῆκες κοντὰ μου. Τὰ χέρια σου ἔβρισαν καθὼς ἀνωμα- ποῦσαν στοὺς ὄμους μου, ἐνῶ τὸ κατωρὰ χεῖλι σου κοντὰ τὸ δικί μου ἔλεγαν:—Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, τ' ἀκούε; σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!.. Κι' ὅμως ἔβρισες, ἐπῆγες νὰ δειτηθῆς μαζί με τοὺς γονεῖς σου. Εἶμο ἕνας ἄντρος. Ἐδειπνησα λοιπὸν με τὸ φίλο σου Πέτρο. Κι' εἰδείχθηκα μάλιστα τρομαχτικὰ κοντὰ μαζί του. Κι' ὅταν, ἔβρισαν ὄμους, γοητεύοντες μὲν ἔδρασε τὸ χέρι, γιὰ νὰ κολλῆσῃ τὸ χεῖλι του στὴν πυρωμένη μου παλάμη—ἐκεῖ πού με φι- λεῖς κ' ἐοῦ—τὸ χέρι μου ἐκλεισε σπασμωδικὰ κ' ἀποτραβήθηκε. Εἶμο μὰ γυναικα.

Κι' ἅμα ἐγύρισες, με βρήκες κουβαριασμένη, φρόνιμη, πάντα φρόνιμη, στο μεγάλο μου κρε- βᾶτι με τὰ καλοσδεωμένα, σγεδὸν πάντα κα- λοσδεωμένα, σεντόνια, κ' ἦρθε ν' ἀναπαύ- σῃς γιὰ πολὺ ὄρα τὸ στόμα σου στο πᾶστο σου χέρι μου.

Γιατί ἀγαπιώμαστε... ΣΤΕΒΑΝ

Ἀπὸ τὸ καρὲ μιᾶς γυναίκας

Μπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τὴν ἡλικία ἐνὸς ἀνδρὸς κί μόνον ἀπ' τὸν τρόπο πού μιλεῖ γιὰ τὴν ἐρωμένη του; Ἀν λέγῃ «ἡ μητέρα σου», σίγουρα δὲν ἔχει πατήσε ἀκόμο τὰ εἰκο- σὶ. Ἀς τὴν λέγῃ «ἡ φίλη μου», ὠριμμένος εἶνε στὰ τριάντα. Ὅταν ὅμως λέγῃ «ἡ μικροῦ- λα μου», ἀλλοίμονο! Εἶνε τοῦλάχιστο πε- ντηνάρης. ΤΟΝΙΑ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΘΕΡΙΑΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ

Μ' ἀγαπᾶς;... Γιατί δὲν μιλάς;... Ἐλα κίθησ' ἔδω κοντὰ μου... κ' ἄσε τῆς ὄλιβερῆς σκέψεις πού σε βασανίζουν. Ξαπλώσου ἔδω κοντὰ σ' ἐμένα και μὴ φοβῆσαι, θὰ προσέξω νὰ μὴ σοῦ ζαρωσῶ τὴ φρούτα σου... ἂν σ' ἐνο- χλοῦν τὰ μαξιλαράκια τοῦ νιβανιοῦ, βγάλετα και τοποθετήσου καλὰ.

Ἐκεῖ... Δόσε μου τὰ χέρια σου, κακιά, και κίτταξέ με καλὰ μέσα στὰ μάτια. Ἀν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπᾶ!... Κίτταξέ με λοιπὸν!... κίτταξέ με καλὰ... ἀκόμη πὸς καλὰ... Μὰ δὲ βλέπεις μέσα στὰ μάτια μου πὸς σοῦδο ὄσοις ὄλοι μου τὴν ψυχὴ;... Πές μου τὸ βλέ- πεις;... τὸ αἰσθάνεσαι;... τὸ νοιώθεις;... Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σενα εἶνε τόσο μεγάλη, τόσο βαθεῖα, τόσο τρυφερή... Μὰ ὄχι, δὲν μπο- ρεῖς νὰ καταλάβεις... λές ὅτι καταλαβαίνεις;... Εἰ- σοι πολὺ καλὴ. Σοῦ τὰ λέω ὅλα αὐτὰ, μικρούλα μου, γιὰ νὰ μ' ἀπορέσῃς νὰ με νοιώσῃς, νὰ αἰσθα- θῆς αὐτὸ πού ξεγαλιέσει μέσα μου... Σκίψε λίγο τὸ κεφάλι σου κ' ἄσε νὰ κίτταξῶ μέσα στὰ μάτια σου πού λάμπουν... τὸ μέτωπό σου τὸ φροτεινὸ... ἄσε με νὰ κίτταξῶ ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς σου... Γλυκαίε μου, εἶνε ἀλή- θεια;... μὴν ἀπονοῦν ὑπο- σῆσεις πὸς δίνω αὐτὰ τὰ γλυκὰ; Πές μου εἰν' ἀλή- θεια;... ἀλήθεια; Ὡ; Πόσο σ' ἀγαπᾶ! πόσο πολὺ σ' ἀγαπᾶ! ἂν μπορούσα, θὰ σοῦβανα κακὸ!... ΗΣΠΕΡΟΣ

Εὐὸ ὅμως, μικροῦλη μου, δὲν εἶμο—και πὸς σὲ ζηλεύω!—στὴν ἡλικία αὐτῆ. Ἐχεις τὰ νειάτα σου κ' ὅλη τὴν ὀρημὴ τῆς Κοκότας... ζῆς τα ὑπέ- ροχα αὐτὰ χρόνια τῶν... ἐρωτικῶν γυμνασίων. Βιάζεσαι νὰ φθάσῃς τὰ μεγαλείτερα ορεῶδ και πιστεύεις ὅτι ἡ ποοτήσε ἀντικαθιστᾶ τὴν ποιό- τητα. Διότι καμιά ἔως τὸρα δὲν σοῦ ἔδιδουε τὴν ἐρωτικὴν τέχνην. Ἐως τὸρα μόνος ὁ πό- θος σὲ οἰσθηλατοῦσε, ὅπως ἀκριβὸς τὸ ζῶον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀνοῖξις ζυτὰ τὸ ἐνστικτοῦ τῆς ἀναπαγωγῆς. Ἀλλὰ τὶ θὰ μᾶς ὀφέλει νὰ εἰμεθα ἀνθρωποί, δηλαδὴ ζῶα μετὰ λογικοῦ, ἔαν δὲν ἠξυφραμεν νὰ τελεωποιήσωμεν τὴν ἦδον πού μοῦ δίδει ἡ πράξις τοῦ ἔρωτος;

Ἐ, λοιπὸν, τὴν τελεωποιῶσιν αὐτὴν θὰ σοῦ τὴν διδάξῃ ἡ κοκότα. Βέβαια αἱ σμερινῆς κο- κότες δὲν εἶνε ἀντάξιες πρὸς τὰς περιφρῆμους ἔταιρας τῆς ἀρχαϊότητος, τὴν Λαῖδα, τὴν Φύ- νην κ.λ.π., τὰ σπῆτια τῶν ὁποῖων μετεβαλλόντο εἰς ἐντετυκτῆρια τῶν διασημότερων φιλοσόφων και πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦ Σωκράτους μέχρι τοῦ Περικλέους. Ἀλλὰ τὸ ζῆτημα δὲν εἶνε αὐτὸ, διότι οὐ, χτυπώντας τὴν πόρτα μιᾶς ἔταιρας, δὲν πηγαίνεις νὰ συζήτησῃς μαζί τῆς περὶ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς.

Ἄλλως ἄλλο θὰ ἔχῃς κίσει πιά τὴν γνωριμὴν τῶν γυναικῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας περιφρονοῖν, διότι ἔχουν τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἐπαγγελματιῶ- τῶν και τὴν ἐμπορικὴν εὐσυνειδησίαν νὰ πο- λοῦν μίαν ἦδον εἰς ὀριζόμενὴν τιμὴν. Ἴσως μάλιστα παρεορῆθης ἀπὸ κανένα φίλον σου εἰς κίποιο ἀπὸ τὰ σπῆτια ἐκεῖνα πού ὀνομάζονται κλεισιὰ, ἀκριβὸς διότι εἶνε διάπλατα ἀνοικμένα εἰς τὸν καθένα.

Και στοιχηματίζω ὅτι ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἔβρισες ἀπογοητευμένος... Δὲν εἰν' ἐτοι; Ἐ, διάβολε! οἱ νεοὶ τῆς ἡλικίας σου εἶνε ἀκόμη ρομαντικοί, διαβάζουν τὴν «Κυρία με τὰς Κα- μελλὰς» και ἀγανακτοῦν διότι ὑπαρχουν γυναι- κες πού ἐμπορεύονται τὸ σῶμα των.

Και ὅμως ἡ κοκότα ἔχει λόγον ὑπάρξεως και ἰσχυρὸν μάλιστα. Ἐν πρώτοις εἶνε γυναικα, και γυναικα ἡ ὁποία μπορεῖ ν' ἀγαπηθῆ ἡ νὰ ἀγαθῆ—καμιά φορὰ και τὰ δύο μαζί. Εἶτε εἰς τὴν μίαν δὲ, εἶτε εἰς τὴν ἄλλην περιπτώσιν γνωρίζεις τὸσον καλὰ τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζῆ, ὅστε δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ σὲ κίμῃ νὰ εκτιμήσῃς ὅλην του τὴν ἡσοικὴν γεῦσιν και νὰ σοῦ δειξῇ ὅλας του τὰς ἀπολαύσεις. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σχέσεώς σας, τίποτε δὲν θὰ κα- τορθώσῃ νὰ τὴν ἐκπλήξῃ—οὔτε ἡ σφοδρότης ἐνὸς ἔρωτος πού γεννᾶται, οὔτε ἡ ἀποκλειστι- κότης ἐνὸς ἐρωμένου ἐπλοτιπτοῦ, οὔτε ἡ ἀνά- γκη τῆς ψευδολογίας, οὔτε τὸ ἀναποφρακτοῦν ἐρχομενοῦ τοῦ χωρισμοῦ. Ἐχει διανίσει τὸν ἴδιον ὀρόμον τόσο σγνᾶ, ὅστε μπορεῖ νὰ τὸν διατρέξῃ με κλεισιὰ τὰ μάτια. Ἐκτὸς τούτου, κ' αὐτὸ εἶνε σημαντικό, κατέχει τὴν μεγάλην πείραν, τῆς ὁποίας μπορεῖς νὰ ἐπωφεληθῆς, ἂν δὲν στερεοῖται και τῆς ἐλαχίστης παρατηρητι- κότητος. Νομίζεις ὅτι στὰ γαμῆνα μὰ γυναικα θὰ περάσῃ, εἰ μὲ δέκα ἡ εἰκοσι χρόνια, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς στοῦ ἄλλου ἀνδρὸς τὴν ἀγκαλιά; Και ἂν ἀκόμη τὸ πνευμα τῆς—ἄλλοιμῆς τῆς καρδίας— δὲν διετήρησε τίποτε, ἡ σάρκα τῆς ὅμως κρα- τεῖ τὴν καλύτεραν ἀνάμνησιν. Ὁ νεανίας, ὁ ὄμιος ἀνδρᾶς ἡ ὁ γέρος δὲν μοιάζουν καθό- λου ὡς ἔραστοι, ὅπως δὲν μοιάζουν ὁ ποιητῆς και ὁ ἔμπορος και ὁ στρατιωτικὸς. Ἡ ἴδια γυναικα, τὴν ἴδιαν ἡμέραν σγνᾶ, ὑποχρῶνε- ται νὰ βαυκαλισθῆ ἀπὸ τὴν αἰσθηματικότητα, νὰ ὑποκίψῃ εἰς παρᾶξενά ἐρωτικὰ παιχνιδία νὰ νὰ πονεσῇ ἀπὸ τὴν βάνασον ὀρημῆν ἐνὸς ρο- μαλέου ἔρωτος, ἀνάλογοι τὸ συμπαίξοντες τῆς. Τὴν μεγάλο σχολεῖον θοπειῶν!... Πόσα ἀπο- τυπώματα στὴν σάρκα αὐτῆς τῆς γυναικας, και πόση πείρα στὰς αἰσθήσεις τῆς!

Εἶδε νὰ μοιχεῖσῃ νὰ ζυπτήσῃς τὸν διονυσί- αρον και τὸν αἰσθηματισμόν πού κοιμᾶται μέσα τῆς... Θὰ σοῦ προσφραῖ ἕναν ἔρωτα τὸν ὁποῖον κομιάει ἄλλη γυναικα δὲν εἶνε εἶς θέσιν νὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ. Ἀλλὰ πρόσεξε... μὴν κά-

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

Ὁ θεὸς μου, τί ζῶση πού κάνει!

</

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΛΑΙΡΗ

Α'

Με τα δεκάξη χρόνια της, τα όλοξανθά της μαλλιά και τα τριανταφυλλένια μάγουλά της, η Κλαίρη είναι όμορφη σαν την αγγή που χαράζει. Είπε άκουμπισμένη στο χαμηλό παράθυρο του μικρού σπιτιού που είχε χτισμένο στην άκροποταμιά. Δεν συλλογιέται, δεν παρακολουθεί με το μάτι το χελιδόνι που προσπερνάει πετώντας και φεύγει. Κάθετ' έκει, χωρίς να ξέρει γιατί, άλλωρα, γελαστ'. Μέσα σε κείνη την τοποθεσία, στο παράθυρό της, προσθέτει, χωρίς αυτή να το νοιάζει, ένα στολίδι, μία χάρη, μία άχτιδα παραπανιστή—δέν το ξέρει πως είνε απαραίτητη σε κείνο το άνοιξιό του σύνολο, καθώς το τριαντάφυλλο δεν ξέρει πως άνθει, καθώς η αγύρα δεν ξέρει πως τραγουδεί...

Έσφανα, καθώς γάργαρο στο Παράθυρο, ο άγγελος της παίρνει απ' τα μαλλιά ένα μικρό τριαντάφυλλο δεμένο με μία κορδέλλα, της παίρνει το άνοιξι, το ρίχνει στο ποτάμι, και γελάει πάλι πέρα για το παιγνίδι που της έπαιξε. Το τριαντάφυλλο, σβρόντας πάλιν του την κορδέλλα ακολουθεί το ρεύμα του ποταμού ανάμεσα στις λίτες που γέρονται και μία μικρή πεταλούδα που έρχεται και κάθεται πάνω του, ξεκινάει για μακρινό ταξίδι.

Β

Όλη τη νύχτα, μέσα σ' ένα φωτόσπιτο στη γειτονική πόλη, ένας νέος έκλαιγε πικρά. Το φέγγος της χαρυνής, που διαλύει το σκοτάδι της νύχτας, δεν διαλύει το σκοτάδι της ποικίλης καρδιάς του. Σηκώνεται, βηματίζει, σταματά, δαγκώνοντας τα χείλη. Έτσι λοιπόν! Δεν τον αγαπάει πιά! Ξεκίνησε ή ώρα για να γυρνάει, που ήταν όλη του η χαρά, που τον έκανε και ξεχνούσε όλη την δυστυχία του, έφυγε, για να μη ξαναρθεί πιά, έφυγε μ' έναν άλλον! Υστερα από τόσους τριήμερους άρτους, ύστερα από τόσα γλυκά φιλιά, σ' άλλον τώρα ορκίζεται αγάπη παντοτεινή! Την άπιστη! Και τώρα τι θ' απογίνει, μονάχος, χωρίς ελπίδες; Αιτός, ο φτωχός και έρμος, που δεν έχει καν την παρηγοριά του πλούτου ή της δόξης, τι την θέλει τώρα πιά τη ζωή; Όσο συλλογιέται πως δεν θα την βλέπει, δεν θα την άκουσει πιά, πως ποτέ πιά δεν θα ξαναρθεί στο φτωχικό δωμάτιο του κείνη ή γυναίκα του κόκομο με τα μεταξωτά της και τα άρωμάτά της, που του πρόσφερε έναν έρωτα ανέλπιστο, όσο τα συλλογιέται αυτά και άλλα, που έρχεται επιθυμία όλα να τα κομματιάσει και να τα κιάνη, και ν' αποθάνη μέσα στα συντρίμια και στην τέφρα. Τούλάχιστον δεν θα μείνει ούτε στιγμή μέσα σε κείνο το δωμάτιο που του είνε τώρα τόσο μισητό. Σκουντάει την πόρτα, και παίρνει τους δρόμους, και ξεμακραίνει από την πόλη που είνε ακόμη παραδομένη στον ύπνο. Έφθασε πέρα στην άκροποταμιά, άλλ' ούτε ή όμορφη κείνης της τοποθεσίας δεν του φέρνουν άνακούφιση στην καρδιά. Κυντάει το νερό, ώρα πολλή, δεν ξεκολλάει τα μάτια απ' τη στροπή, σά σάβανο, επιφάνεια του. Του ήρθε στο νου ν' αποθάνη. Ναι, ν' αποθάνη, τι θέλει τώρα πιά να ζή! Του φέρνει θυμό και άποτροπιασμό τοίσος ο κόκομος. Όλοι οι άνδρες είνε κίκοι, όλες ή γυναίκες κακές. Κάθε χαρά είνε πλάνη. Είνε ψέμμα πως υπάρχει ευτυχία παντοτεινή σε τούτον τον κόσμο. Α! ή ζωή είνε φρικτή και ο θάνατος προτιμότερος. Σε τίποτε πιά δεν πιστεύει. Και δεν διατάζει πιά: θ' αποθάνη. Ναι, εδω, σε τούτα τα βαθεία νερά θα εβρη την γαλήνη, την λήθη στις προδοσίες και στις πίκρες. Πόσο όμορφα θ' άνασταυθί! Και ή ώρα είνε τόσο κατάλληλη! Βρίσκεται ολομόναχος στην άκροποταμιά. Σκύβει... σκύβει άόμοι, τοιμάζεται να πύση στα νερά... Άλλά τι είνε εκεί, στη νεροσουριά, κοντά του; Ένα μικρό τριαντάφυλλο, που σβρόνε πίσω του στα νερά μία κορδέλλα ρού, κι έχει επάνω του καθισμένη μία μικρή πεταλούδα που ταξιδεύει σαλεύοντας τα φτερά.

Γ'

Δεν έπεσε στα νερά. Πήρε το άνθος στο πέραςμά του, το άνθος και την κορδέλλα. Τώρα, βαδίζει στην άκροποταμιά, κοιτώντας το τριαντάφυλλο με μελαγχολία. Γιατί; δεν ξέρει, το κοιτάει, και, κάποτε, το φιλεί. Από που έρχεται, αυτό το άνθος; Από πού κεφάλι κοριτσιού, από πού κορσάκι, νάπεσε; Του φαίνεται ότι βοδθηκε έχει έπιπρος, για να του θυμίσει ότι ή ζωή δεν είνε πάντα πικρή, και ότι δεν πρέπει πάντα, έπειδή κενθήθηκε στο δάχτυλο ή στην καρδιά, ν' απογοητεύσει από τα τριαντάφυλλα ή από τις γυναίκες. Δεν ετόλμησε να πνίγη στα νερά εκείνα όπου διάβαινε το τριαντάφυλλο. Άλλ' έκείνη ή συγκίνηση ήταν

παροδική. Άποκρούει τη φωνή που του λέει να ζήση. Τού ξαναρχονται οι θυμοί πύ δυνατοί. Έκείνο το λουλούδι λέει ψέμματα, όπως και τ' άλλα στόματα. Και με μία χειρονομία, σαν ν' αποκαταεί κάθε έπιπορία, κάθε δυστυχία, σκύβει πάλι στο ποτάμι. Έτελειώσε, τώρα, το άπερασμένο, είνε έτοιμος να πύση και να πνίγη... —Α! το τριαντάφυλλό μου και ή κορδέλλα μου! άκούγεται μία φωνή σαν κελάδημα πουλιού. Στρέφει, βλέπει στο χαμηλό παράθυρο ενός μικρού σπιτιού, ένα κορίτσι άκουμπισμένο στο παράθυρο, όμορφο σαν την άνοιξη, με μαλλιά όλοξανθά, με όμη τριανταφυλλένια. —Είνε δικό σου αυτό το άνθος, δεσποινίς; Και έπειδή, καθώς της τώδινε, το χέρι του άγγισε το δαχτυλάκι της που τρέμανε, αισθάνθηκε ότι ή καρδιά του ακολουθούσε το τριαντάφυλλο, σαν μία μικρή πεταλούδα που ξεκινάει για μακρινό ταξίδι.

(Μετάφρασις Κ. Π.) ΚΗΤΟΥΑ ΜΑΡΤΗΣ

ΜΑΤΙΑ

Γαλανά και μαύρα γελαστά κι' ώραία, μάτια που το φός σας είνε ξένου κόκομο, μέσα στην ψυχή μου έρχεστε μοιραία και μου λέτε ο θρόνος της καρδιάς δικός μου.

Κι' έτσι από κει μέσα, βασιλιάδες ήλιοι, στής ψυχής τα βάθη μου χαμογέλατε, κι' αν ποτε ή καρδιά μου έχει κάποιον δειλί, τη χρυσή αβούλα μου ξαναγεινάτε...

Άγία Ζώνη Χ. Μαρκίτος

ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Δεν ήταν θέλωτα δική μου. Άναίσθητα έκαμ' ό,τι έκαμα. Μ' άρπασ' ο νόμος, στο δική του σκληρός πάνω κι' αμίλητος, κάπου με έβγαζε και τρώει με ο πόνο.

Και μόνο Σύ, μεγάλη ή καλωσύνη σου, που πάντα στοργικά γλυκά μου δίνας τη συντροφιά. Σκληρός κόσμος μ' άπόδιωξε, μα Σύ τη φυλακή μου δεν αφήνεις.

Έσένα ή καλωσύνη είν' οδηγότα σου, στον Πόνο τη λευκή ψυχή σου σμίγεις στο δύστυχο να δίνας θές παρηγοριά και τη καρδιά σου στην καρδιά ν' άνοίγης.

Γ. Σταμούλης

ΑΓΝΑ ΚΙ' ΑΠΑΡΘΕΝΑ

Στη γή της λεμονιάς άνθοι και ήτανε σε στέφανα πλεγμένοι κι' ήσουν εσύ ή μία που γάργαζε την όμορφιά, τη γεννημένη.

Κι' είδα στη γή της λεμονιάς άνθους, και γιώταρες και σύ σιμά τους κι' είδα γοργά στο φός πως έπινες την άνθινή όμορφιά τους!...

Κι' έχτες που ή όμορφιά σου ήταν ογμένη κάτω είδα κι' ήσουν το κρέιν που έκλαιγε την άνθινή όμορφιά του!...

Ηράκλειο Κωστής Μανωλοσάκης

ΕΙΧΕΣ

Είχες κάτι άρρωστο και κάτι άπερανο στην όψη σου σά μουχρωμά τ' Άπριλ! Κάτι βαθύ και γαληνό στα μάτια σου και κάποιον καλομήλημα στα χείλη.

Κι' έγώ σιμά σου φουρούσα τη γαλήνη σου και της αγάπης χαιρόμου τα γούλια. Κι' όμως μία πόρα πίσω μου εξέτρεχε' του κόσμου το κοσμοπολιό κι' ή ζούλεινα.

Άθήνα, Μάης 1921. Βαγγέλης Φάντης

ΛΟΓΕΣ

Σταλαγματιά-σταλαγματιά πέφτει το αίμα στ' όλοχρυσο βαζάκι—με το στέλετο τ' άργυρού του πόνο της μέσης μου στολίει—έχω άνοίξει μία πληγή μικρούλα, μα πονάει.

Σταλαγματιά-σταλαγματιά κυλά, γεμίζει το βαζάκι—κι' είνε το αίμα μου πικρό, ή φλόγες τόχουν άνάψει.

Η αγάπη σου είνε φωτιά και μέσ' στις φλέβες μου κυλά—όχι κεία αίμα—φλόγες. Τα μάτια σου, σαν με κνυτόν, με λιώνουν, και τα φιλιά σου σκορπώνται στο κορμί μου, σαν ορόδο φλογοπέταλα.

Τα χείλια σου, φλογίζουν την σάρκα μου κι' επιθυμίες τρελλές σαν φείδια πυρηνόγλωσσα με λώνουν.

Σταλαγματιά-σταλαγματιά γεμίζει τ' όλοχρυσο βαζάκι—στο αίμα βουτημένη ή πένα μου θα γράνη, όχι πια λόγια, μα πόδους! Βόλος Tigresse

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΤΙΔΑΔΟΙ

3

Ό, τη ζωή μου πως την κλειώ σ' ό,τι π' άδίκησεν ή φύση, πώς άγαπάω ό,τι είνε παλιό κι' ό,τι ποτέ να μην άνθισή!

Πόσες φορές, μαύρε κισέ, δέ νοιάζω πλάι σου όπως μένω να πλέκωμαι μαζί με σε στο μύλο εκεί του γκρεμισμένο...

6

Τό ρόδο απ' το φράχτη άπάνω σαν μ' είδε να περνάω κι' έχτες, μουπεν: «άπόψε θα πεθάνω», κι' ήταν ώραιον όσο ποτέ.

Σήμερα, το νερό που άγάλη κάτ' απ' το φράχτη έκει κυλά μ' είδε να σταματήσω πάλι και μου δηγήθηκε πολλά...

7

Η σκέψη μου γιατί μονάχα στα περασμένα και παλιά; γιατί τα που θάρθουνε τάχα, να μην τα λογαριάζω πιά;

Τό ξέρω έγώ πως πρέπει ναχω τον ίδιο έχτρο παντοτεινά, —το κήμα εκείνο είμαι στο βράχο που σπά και πιά' δλο γυνά...

Δ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

=Longfellow=

Είνε κάποιος θεριστής—Χάρος τ' όνομά του με δρεπάνι κορτερό δει κι' έκει γυρίζει, και θερίζει: τα σπαρτά και τα στρώνει κάτω, και μ' αυτά τα λουλούδα που και που θερίζει.

—Γιατί όχι κι' όμορφα λουλουδάκια; κ'ράζει, «γιατί στάχνα μοναχά, στάχνα με τα γένεια!» «Κι' αν μ' άρσες ή χάρη τους, τάχα τι περάζει;» «Όλα πίσω θα δοθούν κι' άς μην έχουν έννοια».

Και τα γλυκοντάκια με δρεγμένα μάτια, φίλησε τα φύλλα τους τα μουχρωμένα, και μ' ελάθειε τ' άσες μέσα στα δερμάτια, —δλα για τόν οφρανό ήτανε γαρμμένα.

—Τρυφερά μου λουλουδά, ο θεός σάς θέλει βλέποντάς τα έλεος και χαρισγελοβός: «ό θεός σάς άγαπά, τρυφερό μου άγγελό, «γιατ' εδω κι' αυτός παιδί σαν και σάς εζόδω».

—Στά λαμπρά και δροσερά περιβόλια επάνω σ' ας ξαναφουτέω έγώ και να μη λυπάστε, με νερό θάνατο στο σάλας δέ σάς ράνω «και στολίδια δλα σάς τών άγιων θάνα».

Και ή μάνα, με πολλή πίκρα και μεγάλη, δένει τ' άκριβότερα μουσολούδα της, ήξερε ή κακόμοιρη πως θα τέρρη πάλι στα οδράνια, κι' έσφιξε τη φτωχή καρδιά της.

Δεν ήταν όργη Θεού και κατάρω—όχι—πύ έφερε το θεριστή την ήμερα εκείνη να μαζώνη λουλούδα φρισεμένο τόχει απ' τη γή και το Θεό πάλι να τ' άδινη.

Μετ. Άργύρη Έφραλιώτη

ΑΠ' ΤΗΣ ΜΗΛΑΘΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΜΥΡΤΖΕ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΕΠΛΑ

Τό πρώτο πέπλο της Μαρίας ήταν από τοβλί, πύ άσπρο από το χιόνι. Η Μάρια τώσις κεντήσε με τα χέρια της και το στέλιος με μία γυράντα από μεταξίνα λουλούδια, τόσο φρακιά που ή μέλισσες πετόσαν τριγύρω. Δεν έδαλε παρά μία μόνο φορά το λευκό της πέπλο—την ήμερα που έπροτοκοινονόνησε.

Τό δεύτερο πέπλο της Μαρίας ήταν μαύρο. Άρχισε να το πλέξη την ήμερα που ή μητέρα της έπέθανε κι' έμεινε κ' αυτή μονάχη στο σπίτι. Ήταν κεντημένα πάνω κυπαρίσσια σκοτεινά, σαν αυτά που φυτεύουν στα κοιμητήρια, κι' ή Μάρια τα είχε ποτίσει μ' δλα της τα δάκρυα. Δεν εφόρσε παρά μία μόνο φορά το μαύρο της πέπλο—την ήμερα που έγινε άρραβοκοινωνική του γλυκού Ίησου στο μοναστήρι τού «Χαίρε-Μάρια».

Τό τρίτο πέπλο της Μαρίας ήταν από ένα κομμάτι γαλανό τ' οδράνιου θόλου. Ήταν κεντημένο μ' άστέρια και μουκαμένο με της μοσκίς του παραδείσου. Ο φύλαξ άγγελος της της το χάρισε, την ήμερα που ή Μάρια έφυγε για τούς Οδρανούς.

Μετ. Δίδος ΑLEX

Άπό το προσεχές: Marcel Schwob «Παράξενες Ιστορίες».

ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Η ΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

(ή δ Φάντης και το ρετινόλαδο)

Την πρώτη μέρα που βγήκα στη Σμύρνη. Δεν είχα καθόλου κέφι εκείνη την ήμερα. Έσουλολιζόμου. Έξη χρόνια στρατιώτης στους Μακεδονικούς κάμπους. Μακρυνά απ' το χωριό μου, μακρυνά απ' τους γνωστούς μου. Και μόνη παρηγοριά μου ναχω τα γράμματα από το σπίτι μου και τα γράμματα από τη Ρόζα. Την άγαπούσα πολύ. Από μικρά παιδιά μαζί έπαίζαμε στο μπαζέ κι' ήμασταν άχώριστα. Είμαστε και ξεαδέφια, μακρυνά όμως—τρίτα. Όταν πιά μεγαλώσαμε, δεν ήταν μόνο ή φιλία, ούτε ή συγγένεια που μ' άνωνε. Την άγαπούσα πολύ. Κι' έκεινη μούγρφε πως μ' άγαπούσε και πως με περιμενε. Τέλος έδωσε ο Θεός κι' αφέθηκα. Γύρισα και την εύρησα πύ όμορφη απ' ό,τι την είχα άρρησει πύ κολοδεμένη, τέλεια γυναικιά πιά, σαν μπουμπουκιά άνοιξιότικο, έτοιμο να σάση και να πεντοβολήη γύρα τ' ολόδροσο του μύρο. Και την αγάπησα διπλά. Μούλεγε κι' αυτή πως μ' άγαπούσε. Κι' έπειτα από τόσο χωρισμό μ' έγκλονανούριζε ή ευτυχία της συντροφιάς της. Και χαϊδεύοντας τα τεράξανα μαλλιά της κι' άντικρύζοντας από σιμά τα μάτια της, που είχαν του μελιού το χρώμα, και σαν το μέλι ήταν γλυκά, ύφαινα τα πύ γελαστά όνειρα για το μέλλον μας, για τη ζωή που θα περνούσαμε ήσυχοι κι' άχώριστα πιά.

Μά καθώς έτοιμαζόμαστε ν' άραβωνιαστούμε να ή επιστράτευσις που μ' άρπασε πάλι απ' την άρχαλιά της. Τη στιγμή που φιλούσα τα νοτιοανατολικά μάτια της, στον άποχατισμό, τα χείλη της έπιθύριαν: Πάντα θα σε περιμενω. Αυτό μούδωσε κάποιον κουράγιο.

Μόλις όμως βρέθηκα πάλι μακρυνά της, μέσα στην άγνοστη πολιτεία ή μελαγχολική νοσταλγία μούσφιξε την καρδιά. Και την ήμερα εκείνη του έγύρισα άσποκα της συνουσίας, ο νοβς μου έτρεχε στο χωριό, στους δικούς μου, στη Ρόζα. Γι' αυτό μου φάνηκε πολύ μακρινή ή βραχινή φωνή που μου είπε: «Ε, παλληκάρη! Είχα σκοντάψει στα πόδια μανής γρηάς. Καθισμένη σταυροπόδι στο κληνέριμα, με τα χιλιομαλημένα τουμάνια, με το πρσινομένο τοσπερό, μάζεσε απ' το στρώμενο μπροστά της τοβλί και λυγισαμένα τραπουλόχαρτα. Σε κάλε τουργοτή της Σμύρνης βλέπεις τέτοιες τουργάλες χαρτοχίτριες. Έγώ γελώ πάντα μ' αυτές που λένε τη μοίρα στους άλλους. Μά στην κατάσταση που βρισκόμου, ένοιωθα πως κι' ένα μόνο από τα ψεύτικα καλομαντέματα που λένε πάντα όλες οι μαντίσες, θα μούδινε το ξεγέλασμα της παρηγορίας. Και της είπα να μου ρίξη τα χαρτιά, πετώντας στην ποδιά της ένα μεταλλικό. Ξεκίνησε άπλωσε τα βρωμόχαρτά της, και μ' άράδιασε πολλά λόγια, όλα ευχάριστα. Καμώθηκα πως την έπιστευα. Και στο τέλος μου είπε με τη στρογγή φωνή της: —Όμως, παλληκάρη μου, ένα κακό μαντάτο θα πάρησ απ' το χωριό σου.

—Πολύ κακό; την ερώτησα κοροϊδευτικά. —Θά σοφ ραίση την καρδιά.

—Δεν ξέρεις τι λές! της φώναξα κι' έφυγα.

Βέβαια και δεν ήμουν τόσο κούτος, να όσπου βράσι στα λόγια κείνης της γρηάς—έγώ που τα κοροϊδευα αυτά. Και προσπάθησα να γελώσω. Μά τη νύχτα ο ύπνος δεν ήρθε σε οραλίση τα μάτια μου. Σιγά-σιγά ένα μαύρο προαίσθημα άρχισε να μου τριβελίζει το μυαλό: Πώς ή χαρτοχίτρις δέ μούχη πη ψέμματα. Ένα κακό χαμπατί θα μάθαινα. Και τι κίκο; Μην πέθανε ο γέρος μου; Η μητέρα, δόξα τ' Θεού, στεκόταν καλά άκόμα. Η άδελφή μου, που την είχα άρρησει με λίγο τυρετό, να χειροτέρεψε τάχα; Η μηπως κι' άνημπόρεψε ή Ρόζα από το στενωχόρια της. Δεν ήξερα τι απ' τα τρία μούθαινα πύτερο κακό να πιστέψω. Όμως σίγουρα τώχα πως κάτι κακό μούγχε. Και πρσι-πρσι έκαστα κι' έγραφα ένα γράμμα στο σπίτι, να μ' άπαντήσουν άμέσως αν ήταν όλοι κι' ή Ρόζα καλά. Σε μία βδομάδα πήρα την απάντησι. Ο φάκελλος δεν είχε πένθος γύρω, κι' ήμουν έτοιμος να γελώσω με τόν έαυτο μου, που είχα άνησυχήσει για τ' ά λόγια μιάς παληόγρης. Άνοιξα το γράμμα ή μητέρα μου έγραφε και μούγρφε:

«Όλοι είμαστε καλά, όπως θέλει ο Μεγαλόδυναμος. Κι' ή Ρόζα καλά είνε.

Μάθε πως την περσιμένη βδομάδα ήρθε δει, περσιτικός, ένας ξένος, με τ' αυτοκίνητο. Μεσόκοπος, άθνητος, και τότε λένε πολύ πλούσιον. Είδη τη Ρόζα στο πηγάδι και ξεμαλίτησε. Πήγε γραμμή στους γονιούς της και την εζήτησε για γυναίκα του. Σε δέκα μέρες φεύγουνε στην Άθήνα, γιατί αυτή δεν είπεδω».

«Αυτή δεν είπε όμ! Κατιμένη μητέρα, ένοιωσες από μακρυνά τον πόνο του γιου σου, και κνυτεις, μ' όλη την άπαισιότητα σου, να βρης την πύ μαλακή φράσι, για να τού μάρησ πως ή χαρτοχίτρις, δεν είχε πη ψέμματα... Μπορούσα ν' άπαντήσω μεγαλειότερο κακό! ΙΩΗ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΝΤΕΚΤΙΒ

Η ΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

(ή δ Φάντης και το ρετινόλαδο)

Κατόπιν έπειγούσης τηλεφωνικής προσκλήσεως του διευθυντού του εστιατορίου «Άρματολοί και Κλέφτες» κατέβησαν επ' αυτοκινήτου ο άστυνόμος του τμήματος και ο δαίμωνιός ντεκτιβ Ματ-Πίνκ-ερτον, όστις έρωτά:

—Τι συμβαίνει; —Α, κύριοί μου, άπάντα ο διευθυντής του εστιατορίου, συμβαίνει ένα τρωμερόν έγκλημα! Ο άρχιμάγειρος μου έόκωτοσε με τη σουβλά το μικρό παραμάγερα κι' έπειτα έσχεσε το μικρό παραμάγερα με το μπανιτά.

Τά πτώματα των κολυμπούν στο αίμα. περιάστε στην κοζίνα να ιδήτε. Τά ψητά έκάρηκαν, οι σάλτσες έγλάσαν... Τρωμερόν!

Περσιόν στην κοζίνα. Ο Μάτ Πίνκ-ερτον σκύβει επί του πτώματος του παραμάγερα, παρατηρεί, έπειτα κλίνει το ένα μάτι και λέγει μυστηριώδως:

—Αυτό είνε παραξένο! Η σουβλά έχε κοπθί στο στόμα του παραμάγερα και βγαίνει από την άλλη άκρη. Ο μάγειρος πρην ξεψυχούη είπε μήπως τίποτε;

—Ναι, μία φράσι άκατανόητη, ότι «οι μούσες ποτέ δεν πρέπει να φταρνίζονται... θάεχε τρελλάθη ο δυστυχής!»

—Εσφοδόςε γυαλιά; —Ναι, γιατί ήταν πολύ μύωρη.

—Περίεργο! και όμως δεν βλέπω να είνε τα γυαλιά στη μύτη του... Α, νάτα έκει είνε... πάνω στο τραπέζι... Ω τι βλέπω; Τά τζάμια είνε σασμμένα!... Αυτό άκριβώς που σκεπτόμουν... Άρκει, άρκει, να έννοω.

—Κύριε Μάτ, διαφορίστε με κι' έμένα γιατί σκαμπάζω τίποτε, λέγει ο άστυνόμος.

—Όχι, έχω άνάγκη να σκεφθώ άπόψε όλη τη νύχτα και αύριο θα σας άποκαλύψω το αίτημα, λέγει ο ντεκτιβ, κλειδώνει τα χείλη του και φεύγει.

Τό άλλο πρωί μπαίνει στο γραφείο του άστυνόμου, ο όποιος τόν ερωτάάγωνιόδως:

—Λοιπόν, άνεκαλύφθητε το αίτιον του έγκλήματος;

—Όχι! —Πρώτη φορά σάς άκούω να λέτε όχι!

—Είπα όχι, διότι δεν ύπαρχει αίτιον έγκλήματος, διότι δεν ύπαρχει έγκλημα.

—Δεν ύπαρχει έγκλημα; —Είμαι άπόλυτος πεπεισμένος ότι δεν πρόκειται περί άναρρώσεως άλλά περί άκούσιου φόνου εξ αίτίας της μεγάλης μυωπίας του άρχιμαγειρού.

—Κύριε Μάτ, πρός Θεού! εξηγηθήτε... Και ο δαίμωνιός ντεκτιβ λαμβάνει το πύ μυστηριώδες ύφος του, ρίχνει ένα βλέμμα δεξιά και άριστερά και λέγει χαμηλοφώνως:

—Τά σασμμένα γυαλιά και ή μυστηριώδης φράσι του μαγειρού ότι «οι μούσες ποτέ δεν πρέπει να φταρνίζονται» με δόνησαν εις το συμπέρασμα ότι ο μάγειρος έφταρνιστηκε και εξ αίτίας αυτού έπασαν τα γυαλιά του και έσασσαν. Ως εθουσιόδητος άνθρωπος έν τούτοις δεν ήθέλησε να διακομη την εργασίαν του, Μοιραίος ζήλος! Και εις μίαν στιγμήν, ιδών τον παραμάγερα, τόν έξέλαβεν ως την γαλοπούλαν την όποσαν ετροκοετο να ψήση, κι' έγωσεν την σουβλάν εις το στόμα του.

—Τόν έπηρημάγαλοπούλα! —Ναι, δεν έπροέβλεπε ότι το στόμα του παραμάγερα έμοιαζε με τόν καρδιάλιον της γαλοπούλας;

Π. ΜΗΛΕΟΣ

ΠΟΝΟΣ

Είμαι μακρυνά σου, μ' ή σκέψη μου πάντα σιμά σου φτερουγίζει. Αιώνιο τραγουδι κι' άθάνατο. Πόσοι μ' αυτά δέ ζήσαν τα όνειρα.

Την όρα που το καρβύ γοργά από κοντά σου με χούρισε, στο κατάστρωμα πάνω κνυτόσα τα τελευταία γλοπλάκια και νόμισα πως ήταν οι τελευταίες έρωτικές ματιές που μου χαρίζαν τα γλυκά σου τα μάτια.

Μά ήρθε μία στιγμή που χάθηκε σιγά-σιγά από το στερέο από μέρος μου, κι' έννοιωσα πως κάτι μέσα μου κώχησε.

Κάποια έλπίδα πούτρεψε τη ψυχή μου έσβου κείνη τη στιγμή, κι' ο πόνος, πόνος του χωρισμού σκληρός, ξεσπόβαλ' απ' τ' άρραστα βάθη του και θρονιάστηκε στη ραϊσιμένη μου καρδιά.

Είν' ο πόνος της άμφιβολίας που νοιώθει για την πίστι της άγατημένης του, αυτός π' έρωτευμένος απ' τη μαγεύρα μορφή της φεύγει μακρυνά της, μακρυνά απ' το βήμα της αγάπης του. Κώστας Μαμαραζίδης

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΦΟΡΕΜΑ-ΕΚΠΛΗΞΙΣ

«Η Κυρία α.—Έμαδες το καινούργιο φόρεμα της μόδας;» «Ο Κύριος α.—Όχι, αγάπη μου, και όμοιωδω ότι δεν έχω καμιά επιθυμία να το γνωρίσω.» —Έχεις άδικο... Είνε μία κρεασίον πολύ οικονομική.

—Μ' εκπλήττεις! —Και όμως!... Είνε το φόρεμα-εκπληξίς.

Φαντάσου μία τουαλέτα που μεταμορφώνεται όποια θέλεις. Από φόρεμα του σπιτιού γίνεται ταγέρο του περιπάτου ή έξωμοδος έσθης του χορού ή κοστούμη για ταξείδι ή τουαλέτα για έπισκέψεις, ό,τι θέλεις.

«Ο γιανός ψηλόνει, χαμηλώνει, το χουρσά άνοίγει, κλίνει, ή φρούτα πλαταίνει, στενεύει, κνυτίνει μακρυνάει... Είνε θιμράσιον! —Η όμορφέτερα εφευρέσις του αιώνου! —Μην άστευεύσασ. Πρέπει να κνύω ένα τέτοιο φόρεμα.»

—Τό περιμένα... —Μά είνε για τού συμπέρον σου... Τό φόρεμα-εκπληξίς άντικαθιστά πέντε συνηθισμένα φορέματα!

Σε λίγες ήμέρες ο κύριος λαμβάνει τόν λογαριασμόν του «οικονομικού» φορέματος, το όποιον κοστίζει μόνον 2.900 φράγκα.

«Η Κυρία α.—Κάτι μούτρα που εκρέμασε!», «Ο Κύριος α.—Τέτοια μπόμπα δεν την ετερομένα!

—Ναι, μ' έχω το φόρεμα... —Κι' έγώ την εκπληξίς! Pick-me-Up

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

MARIE CORELLI - Μετάφο. εκ του 'Αγγλικού Δ'Ιόςος ALEX

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

35 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 35

«Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω την σύζυγό μου Ντολντορέ, ή λαίδη Γουίνολαιτ.
 «Η φωνή της Κλάρα πνίγεται εις τον λάρυγγά της» και στήνγει τον λαιμόν και μόλις ελάττα δευτερό-επιτα βραδυτέρην κατορθώνει ν' απαντήσει με πρηνή σιγήν γλυκύτητα:
 «Είμαι πολύ εύτυχη που ήλθατε, είνε τόσος καιρός που επίθυμοσα να σας γνωρίσω, λαίδη Έριγκτον. Τολμώ να πιστώσω, εν τούτοις, ότι θα γνωρίζετε πόσον παλαιός φίλος μου είνε ο σύζυγός σας.
 «Ναι, πράγματι, απαντά ή Ντολντορέ με την μελοδωκήν της φωνήν που κρύβει τόσον πλοστον. Ο σύζυγός μου που είνεν διμυλός ήδη για σας και ετιμα πολύ εύτυχης που σας γνωρίζω.
 Τα άθωτα, τα γεμάτα ειλικρινειαν γαλανά μάτια της αντανάκρουν την λαίδη Γουίνολαιτ, ή οποία πρὸς στιγμήν ταράσσεται άκόμη περισσότερο και το κλωμόν πρόσποτον της κοκκινίζει διά μίαν ένφ σπυδαίω με προσθήγη ομοιοσηνείη:
 «Επιτρέψατέ μου να σας συστήσω μερικους φίλους μου: την λαίδη Μόρδαϊ, την κυρίαν και δεσποινίδα Βιν-Κλάτ, τον άφ Φρανσις Λένος και τον σύζυγόν μου.
 «Η Ντολντορέ χαίρεται όλους με ανεπιτήδευτον χάριν, έχει ένα μεδάλια διά τον κούθονα, δύο-τρία ευγενικά λόγια και όλοι μένουσιν έκταρα με τους λεπτους τρόπους της «χωρική».
 «Γνωρίζομαι αρκετά χρόνα με τον σύζυγόν σας, λίγος ο λόδος Γουίνολαιτ πλησιάζω, και είναι αληθινά εύτυχης που σας γνωρίζω λαίδη Έριγκτον. Τώρα που σας ελέπω έννοιθ ποία συγγρητήρια χρειαζόνται εις τον φίλον που διά την θαυμασίαν έκλογήν του.
 «Η Ντολντορέ μετίζει εύχρηστιμένη. Τα ευγενικά αυτά λόγια την εύχρηστιούν πολύ, αλλά δεν δέχεται την κολλασίαν.
 «Είθε πολύ καλός, λόρδε Γουίνολαιτ, του άπαντα. Όσον άφορά τα συγγρητήρια σας, σας λέγω μόνον ότι μεγαλύτερα μου επίθυμα είνε να κατοικήσω τον Φίλιππον εύτυχί.
 «Ο λόρδος Γουίνολαιτ την κυττάζει προσωπικά. Άρά γε προσβείτε όσα λέγει ή παίζει κωμωδίαν; Άλλ' όχι, πως είνε δυνατόν τα γεμάτα ειλικρινειαν, τα γεμάτα κλωστούν ανά μάτια να κούβουν έστω και την παραμικροτεραν αποκριάν;
 «Μην άμειβάλλετε ότι ή επιθυμία σας άπραγματοποιή ήδη, διότι ούδέποτε ειχε τον Φίλιππον τόν ν εύτυχί όπως φαίνεται άπόψε—και ένα μεγαλοκόμο μεδάλια συνοδεύει τα λόγια του λόρδου Γουίνολαιτ.
 Την στιγμήν έκείνην ο Φίλιππος πλησιάζει την σύζυγόν του συνοδευόμενος άπό τον Γκρόρτζ Λόριμα και τον Μπό Λαβλέϊς.
 «Ντολντορέ, της λέγει, να σού συστήσω τον καλλίτερον μυθιοστογράφον μας, κ. Μπόρροτ Λαβ ές, για τον όποιον σου έχω διμυλήσει πολλές φοδ ες.
 «Η Ντολντορέ τείνει και τα δύο της χέρια μ' ένθουσιασμόν πρὸς τον νεκρον συγγραφέα και του λέγει με 2, έλαίαν:
 «Α! ελοθε σεις, τον όποιον θαυμάζωσαν όλοι! Είμαι τόνον εύτυχης που σας γνωρίζω!...» χω διαβάζει τα περισσοτερα μυθιοστορήματα σας, και μάλιτα το τελευταίον σ ε μ' έθαλε ως πάλιν σκέψιν. Μας πρότρυνετε εις όσα φιλικά πράξεις και ύστερα μας λέγεται ότι είνε άδύνατον να τάς έκτελέσωμεν. Άρ' έίός μου έμνηστέ τον καλόν και έλ' άλλου μας υποβαρύνετε με το να μάς βεβαιώσετε ότι δεν μπορούμεν να το κάμωμεν.
 «Ο Μπό μένει σην αστασιζόμενος. Η εθμορφία της άρ' ένός, τα λόγια της άρ' έτέρου, ή κτηχανία του, το έλεμος της, όλα αυτά τον αναγκάζουν να μένη σιωπή ή και να κυττάγη μόνον με έλεμους αεθδόν ήλιθόν την όραζίν συνομιλήτριάν του.
 «Θά τα συζητήσωμεν έκτεντέστερον, της άπαντα τέλος, όταν γνωρισθώμε καλλίτερα. Επιτρέψατέ μου τώρα να σας εβρω μίαν πολυθρόναν. Θά θέλετε βεβάζως να καθίσετε λιγάκι.
 Της προσφέρει τον βραχιόνά του και την ώ-ρήγγισαν εις μέν γυνίαν της αιδού της που έστράφησαν άμέσως τα δέματα όλων των προσκαλημένων, έλεμματα θαυμασμού και έκπληξους. Πώς ή χωρική άπό την λορδηνίαν ήτο ή όνειρθη, αυτή όπτασια που όμιλει με τόσην λεπτότητα, εβάζε με τόσην χάριν και ένθωριζε να συμπεριφέρεται όσον καμιά άλλη!
 «Η λαίδη Γουίνολαιτ την κατέρωθε διά του έλέμματος και τά έπιφανέστατα θαυμασμού πρὸς τον Ντολντορέ που ήκουε περί αυτής την έκαμναν να ώχρηθ. Τα μάτια της έπετοσαν φλόγας και διά να προσελκύσ τούς προσκαλημένους παρεκάλει τόν γεγραμνόν μουσικόν Μάντσοβλικαν να παίξη κάτι εις το πιάνο.
 «Η Ντολντορέ όμως βλάπει τόν γεγραμνόν μου-

κόν και σπυδαίει εις προύκάντην του με ένθουσιασμόν.
 «Σας ελοθε που έπαίξετε εις τα κονσέρτ Λαμουά εις το Παρίσι πρό δύο μηνών! του λέγει τείνουςα το λεπτομέρες χερσών της. Είμαι τόσο εύτυχης που σας ελέπω!
 «Ο γεγραμνός μουσικός την έκυττάζει συγκακινή-μένος. Πρώτην φοράν άρ' ής έποχής εβρίσκατο εις Λονδίον ήκουε τούτατας έκπραστές συμπαιθείας. Τόν μετςγερίζοντο ως μουσικόν πληρωμένον, αλλά ούδέποτε κανείς του είχαν διμυλήσει με γλυκύτητα. Ύπεκλήθη με μεγάλην ευγένειαν, έσφιξε με σεβασμόν το λευκό χερσών που του έτανε και της ειπα με φωνήν διακοπτομένη από την συγκινήσιν:
 «Σας εύχριστώ πολύ, μυλαίδη, με τριμ πολύ ή συμπαιθεία σας. Τώρα θα παίξω με ιδιαιτεράν εύχριστήσιν.
 Έκάθησεν εις το πιάνο και έπαίξε με την χαρακτηριστικόν αυτών λεπτότητα μίαν συνάταν του Μπατόβου.
 «Η λαίδη Γουίνολαιτ έν τη μεταξύ είχε πλησιάζει την Ντολντορέ και της έμιλωσας, άλλ' αυτή της άπαντοσε λακωνικώτατα και έβαντε τον φοβερό στενοχωρημέ ή. Τέλος έκκοκκινισεν έλαφρά και της λέγει με πολλήν ευγένειαν:
 «Σας ήγηθ συγγνώμην, αλλά προτιμώ να μίν ήμιλωθ όταν άκούω μουσικήν.
 «Η λαίδη Γουίνολαιτ έτέλεσε δυνατά και με μεγάλην ειρωνίαν, όταν έδ το Μάντσοβλικαν έτελεσεν, έστρεψε να αναγγείλη εις τούς προσκαλημένους την άδότην άρσούσιν της λαίδης Έριγκτον πρὸς τόν γεγραμνόν μουσικόν.
 «Τι απόλαυσε να άκούη κανείς πιάνο άπό σας! άνέκρηξεν ή Ντολντορέ με ένθουσιασμόν. «Ω, άγαπητή κύριε, πότα θα έχωμε την τιμήν να σας έχωμαν εις το σπίτι;
 «Αλλά όποτε θέλετε, μυλαίδη, τιμή θα είνε δι' έμέ. Σας παίζει κενάνα όργανον;
 «Έκείνην άκριβώς την στιγμήν ο Φίλιππος άπλησιάζει την σύζυγόν του και της λέγει με γλυκύτητα: «Ντολντορέ, τραγούδητέ μας κάτι.
 «Τραγουδέτε; ή κούβουσαν πολλά φωνάκι. «Ω, έλατε, λαίδη Έριγκτον! μίν άρνήσθε...
 «Δεν άρνούμαι, άπάντησεν ή Ντολντορέ και έκκάθησεν άμέσως εις το πιάνο.
 «Τι γά παίζω, Φίλιπ;
 «Κάτι τι Νορβηγικό, άν θέλεις.
 Τα λεπτοφυή δάκρυά άν έβουσαν τα πληκτρα και μία παραξενή ελαγχρή μινός ήκούσθη, ένφ πάντας έσώπησαν ός έκ θαυμάσιος μόλις ήκουσαν τον παθητόν τόνον της φωνής της.

Ο ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μιήρη Θεοδόρου. Άκατάλληλον.—Β. Σφακίαν. Δρχ. 4.80.—Δάνδολον. Το δευτερον άκατάλληλον.—Άλ. Σπυριτ. Γπόλοιπον δρ. 2.70.—Α. Αρωματόν. Η διακρίσει γίνεται τιμη; ένεκεν.—Π. Σπυρ. Προκειμένου περί μεταφράσεως το πράγμα δεν έχει σημασίαν.—Άχρον. Ήπειρ. Υπόλοιπον δρ. 3.—Μ. Μαζουράκη. Στελιτέ το να ξαναδημοσιεύθ.—Φορτουναισμένη. Ποδ καιρός.—Κλοπάτρον. 25 δρ.

Ο ΤΑ ΦΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Ατρόμητος χερσοβομότης», «Λέωνδρος», «Προσωπιδόφορος», «Μισότρυβος», «Δάβρολος», «Μαύρο φρούρον», «Ατρόμητος Καβάλαρης», «Παιδί του Βασιλιά», «Ακούρατος πολεμιστής», «Αστός του Δυρκίου», «Διανομισμένος πολυβολητής», «Συνεμισμένος υδρανός», «Νεοφανής Κομήτης», «Τυμνωμό σκαπανίκι», «Μαθηματικός», «Όσιος της Έσθμης», «Ακούρατος μαχητής», «Κυνηγός του Μουσταφά», «Ζαλαμάρ», «Τρομερός Πυρμάχος»,

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Ένεγράφησαν συνδρομηται διά το μυθιοτόρημα «Ηρώ και Λέωνδρος» οι κ. κ. Αντώνιος Διονυσίου, Βασίλ. Άναστασιου. Ηλ. Δορμάνκου, Α. Βασιλιανός, Ηρ. Δαρβέναναγ, Κουλα Ζαμπαθά και Ν. Κλάφης.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
 —ΙΟ ΕΛΠΗ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΞΙΣ—

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

«Έβραζαν κι όλας τα πρώτα ψηφοδέλτια και τά πρώτα γραμάτια για το κενούργιο δημοφύσημα της καλονής. Ματαξύ δέ των άλλων, και το γραμάτιο μιάς δεσποινίδος, που δέν της καλομπεταχίζεσται κούβλου της κωμικής της Σμυρνιάς!
 «Από του προσοχούς φύλλου, ά' άνοιξο ειδικήν στήλην, στην όποιαν θ' αναφέρωμαι: όλοι όσοι μου γράφουν σχετικώς.
 «Άλλ' άνοπομονείτε διά τά έργα σας... Άμέσως.
 Μόνον τρία θά έγκρινον αυτήν την έβρομάδα: τό ένν το κ. Γ. Γεωργιάδου και το έλλο του κ. Γ. (άννη), Πανταζή, και το τρίτο του κ. Κ. Έμμανουήλ.
 Πολλά άπό τα άλλα που έλαθε δεν είνε έντελής άπορριπτεζι, πάντως όμως μετεξετάσεται. Όπως π. χ. το ποιήμα του κ. Β. Κατζήσώτα, το όποιον είνε αρκετά τρυφερά και πλουσία εμπνεύσεως, του λειπει όμως ή δεξιοτεχνία εις την έκτέλεσιν. Έχει δέ και μερικά στιχογραφικά λάθη χτυπητά, όπως στον δον σιχον υπά σαλαβή του όποιου περισσεύει, και στον δον ό δεσπός άσφυκτιά άπό το στρίμωγμα τών λέξεων.—Τά ύια έχω να πώ και τόν κ. Φ. Πατέρα. Ο σίχος του δένκυλθ άδίκαια, ως πολλαέριθμης κακόηχος όπως «ό πόθος μ ο υ μ ο β...», άλλος, όπως στον δον σιχον, ο τονισμός γίνεται άνόμολος, ή ρίμα κάποτε φαλατάρει—σφίξω-άντικρισω, ή επαναλαμβάνει πολλές φορές της ίδιας λέξεως.—Ο κ. Μ. Άστέρης, καθώςσιν κρίνω άπό αυτό που μουστάειτε τώρα, γιατί τά προηγουόμενα δέν τά έκρίνατε, κάνει σίχους καλά μετρημένους, έχει μιά πολύ καλή ιδέα να πη, μιά δέν την λέει όσο πρέπει καλά: μερδεμένως και σκοτεινάς οι έννοιαι, γράφει βιαστικά, φαντασε, και δέν προσέχει να βρή την κατάλληλη λέξη, για να έκφραση άκριβώς έκείνο που θέλει. Φύλλα υπάρχουν.—Και τά τρία αυτά ποιήματα, άν διορθωθούν καλά, μπορεί να έγκριθούν.—Ο κ. Κ. Παπαλάιος έχει καλή εμπνευσιν, αλλά δέν τά κατορθώνει καθόλου καλά στην έκτέλεσι. Τόν συμβουλεύω να διαβάθ την προσοχή του καλός μας ποιητάς, Πορφύρα, Γρουπτή, Παλαμά, Μαλακασή, για να συνήθισθ τ' αυτό του στή μουσική του σίχου.—Μ' άρέσει ο ρεαλισμός με τόν όποιον γράφει ο κ. Γ. Άρμένης. Δέν άρκει όμως αυτό ή πρόξα θέλει πολύ τόρημα στη φράση, γιατί σ' αυτήν κυρίως στηρίζεται. Το «Παθ ήλιονόμους» άν μου το ξαναστειλή ρεπουαρισμένο, θά το έκρίνω.—Με άδκρυα εις τού. σφθλιμύδς και την άπόγνωσιν εις την καρδίαν έσθρακομα, ένις Ψ. Γ. εις την σκληρίαν θείαν να μίν έγκρινται τα «Πουλάκια» σας, τά όποια πάντως δέν είνε άηθόνια.
 —Το ποιήμα σας, κ. Χ. Μαντζάκο έχει μερικά λάθη κι έκείνο το «στη Μικράς το βουνακι» δέν το καταλαβαίνω.—Όπτε το δικό σας δέν είνε γά έκκρισι, κ. Γ. Κωστόπουλ.—Τά κομμάτια σας είνε μεγάλα, κ. κ. Δ. Παπαβασιλείου και Ντιν. Μένος.—Δέν σας άπαντοσε ως τώρα, διότι μου έστέλνατε άντιγραφές. Σας άπαντα τώρα, διότι είνε ή μόνη φορά που στέλλατε ποιήμα δικό σας, και ός έσόμενον, είνε έθλιον. Βλέπετε ότι όσφραζόμενι, κ. Δημηθέην Ν. Δαμάρ εις Παριζιάς, θά το χρησιμοποήσθ ο Μπρτρούσθ, κ. Α. Μπράχο.—Εύχαριστώ, κ. Κ. Μαρμαρίθ.—Διορθώθηκα, κ. Άγι Δία.—Η δεσποινίς «Όραία Άγνωστος» μου άγγίζειται ένα συγγρητόν έπιστολόδειον, το όποιον θά δημοσιεύσω με το προσέγε.
 Τόν έπιλογον τόν έβρασε: δέν άπαντα ές όσους δέν γράφουν με τ' ένομα τόν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Μισοισι π ή ν. Κίον.—Δέν κανέτε άσχημα να δυσπιστείτε. Αυτό εν πρώτοις μού δείχνει ότι ελοθε νέος με κρίσιν και σκεπτικισμόν, ένφ των τεχνόρων άπό τόν τρόπον που πινεται την πέναν και την εύθέρειν του γραφίματος, βλέπω ότι ως τόσο δέν έχει στρυφνόν, οπτε καλόποτον χαρακτηρα. Όλιγον λεπτολόγος ελοθε και κατακρίθεσθε με λεπτομερείας, άλλ' αυτό δέν σας έμπεδίζει να έχεστε άνοιχτή καρδιά και χαρακτηριστήρα άγαθόν.
 Θ ή μ ε ρ η ν.—Και οεις δέν διαφέρετε άπό τόν συνδεδεγόν σας, με την διαφοράν ότι ελοθε πόν έπιστόλιος κ' αίσθηματίας, άλλά και πιο άπλόγερως, γαλαντόμος, οπρτότος και εύθυμος.
 Χ ή λ μ ο ν.—Έχετε θέλησιν και άγαθισμόν, ό χαρακτηρ σας κάπως πρωτόγονος, δέν έχει λοιπόν ήρκατά άπό την τριβήν της ζωής, ελοθε λιγο άγρήμι. Έξ αυτός εβηγείται και το ήθρον ύρος σας και ή άδαξίότης εις την συμπεριφοράν.
 Φ ή ν τ η ν.—Πιο άπλόγερως άπό τούς συναδέλφους σας, και πιο ένθωριως. Γιατί όμως αυτή ή συνομοσία όλων σας έναντιον μου; Ένθ κρίνω άπό τόν γραφικόν χαρακτηρα που βλέπω, για να έχεσται δηλαδή.

Η ΠΥΘΙΑ

«Αντίοποιος χερσοβομότης», «Λέωνδρος», «Προσωπιδόφορος», «Μισότρυβος», «Δάβρολος», «Μαύρο φρούρον», «Ατρόμητος Καβάλαρης», «Παιδί του Βασιλιά», «Ακούρατος πολεμιστής», «Αστός του Δυρκίου», «Διανομισμένος πολυβολητής», «Συνεμισμένος υδρανός», «Νεοφανής Κομήτης», «Τυμνωμό σκαπανίκι», «Μαθηματικός», «Όσιος της Έσθμης», «Ακούρατος μαχητής», «Κυνηγός του Μουσταφά», «Ζαλαμάρ», «Τρομερός Πυρμάχος»,

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Ένεγράφησαν συνδρομηται διά το μυθιοτόρημα «Ηρώ και Λέωνδρος» οι κ. κ. Αντώνιος Διονυσίου, Βασίλ. Άναστασιου. Ηλ. Δορμάνκου, Α. Βασιλιανός, Ηρ. Δαρβέναναγ, Κουλα Ζαμπαθά και Ν. Κλάφης.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

«Έβραζαν κι όλας τα πρώτα ψηφοδέλτια και τά πρώτα γραμάτια για το κενούργιο δημοφύσημα της καλονής. Ματαξύ δέ των άλλων, και το γραμάτιο μιάς δεσποινίδος, που δέν της καλομπεταχίζεσται κούβλου της κωμικής της Σμυρνιάς!
 «Από του προσοχούς φύλλου, ά' άνοιξο ειδικήν στήλην, στην όποιαν θ' αναφέρωμαι: όλοι όσοι μου γράφουν σχετικώς.
 «Άλλ' άνοπομονείτε διά τά έργα σας... Άμέσως.
 Μόνον τρία θά έγκρινον αυτήν την έβρομάδα: τό ένν το κ. Γ. Γεωργιάδου και το έλλο του κ. Γ. (άννη), Πανταζή, και το τρίτο του κ. Κ. Έμμανουήλ.
 Πολλά άπό τα άλλα που έλαθε δεν είνε έντελής άπορριπτεζι, πάντως όμως μετεξετάσεται. Όπως π. χ. το ποιήμα του κ. Β. Κατζήσώτα, το όποιον είνε αρκετά τρυφερά και πλουσία εμπνεύσεως, του λειπει όμως ή δεξιοτεχνία εις την έκτέλεσιν. Έχει δέ και μερικά στιχογραφικά λάθη χτυπητά, όπως στον δον σιχον υπά σαλαβή του όποιου περισσεύει, και στον δον ό δεσπός άσφυκτιά άπό το στρίμωγμα τών λέξεων.—Τά ύια έχω να πώ και τόν κ. Φ. Πατέρα. Ο σίχος του δένκυλθ άδίκαια, ως πολλαέριθμης κακόηχος όπως «ό πόθος μ ο υ μ ο β...», άλλος, όπως στον δον σιχον, ο τονισμός γίνεται άνόμολος, ή ρίμα κάποτε φαλατάρει—σφίξω-άντικρισω, ή επαναλαμβάνει πολλές φορές της ίδιας λέξεως.—Ο κ. Μ. Άστέρης, καθώςσιν κρίνω άπό αυτό που μουστάειτε τώρα, γιατί τά προηγουόμενα δέν τά έκρίνατε, κάνει σίχους καλά μετρημένους, έχει μιά πολύ καλή ιδέα να πη, μιά δέν την λέει όσο πρέπει καλά: μερδεμένως και σκοτεινάς οι έννοιαι, γράφει βιαστικά, φαντασε, και δέν προσέχει να βρή την κατάλληλη λέξη, για να έκφραση άκριβώς έκείνο που θέλει. Φύλλα υπάρχουν.—Και τά τρία αυτά ποιήματα, άν διορθωθούν καλά, μπορεί να έγκριθούν.—Ο κ. Κ. Παπαλάιος έχει καλή εμπνευσιν, αλλά δέν τά κατορθώνει καθόλου καλά στην έκτέλεσι. Τόν συμβουλεύω να διαβάθ την προσοχή του καλός μας ποιητάς, Πορφύρα, Γρουπτή, Παλαμά, Μαλακασή, για να συνήθισθ τ' αυτό του στή μουσική του σίχου.—Μ' άρέσει ο ρεαλισμός με τόν όποιον γράφει ο κ. Γ. Άρμένης. Δέν άρκει όμως αυτό ή πρόξα θέλει πολύ τόρημα στη φράση, γιατί σ' αυτήν κυρίως στηρίζεται. Το «Παθ ήλιονόμους» άν μου το ξαναστειλή ρεπουαρισμένο, θά το έκρίνω.—Με άδκρυα εις τού. σφθλιμύδς και την άπόγνωσιν εις την καρδίαν έσθρακομα, ένις Ψ. Γ. εις την σκληρίαν θείαν να μίν έγκρινται τα «Πουλάκια» σας, τά όποια πάντως δέν είνε άηθόνια.
 —Το ποιήμα σας, κ. Χ. Μαντζάκο έχει μερικά λάθη κι έκείνο το «στη Μικράς το βουνακι» δέν το καταλαβαίνω.—Όπτε το δικό σας δέν είνε γά έκκρισι, κ. Γ. Κωστόπουλ.—Τά κομμάτια σας είνε μεγάλα, κ. κ. Δ. Παπαβασιλείου και Ντιν. Μένος.—Δέν σας άπαντοσε ως τώρα, διότι μου έστέλνατε άντιγραφές. Σας άπαντα τώρα, διότι είνε ή μόνη φορά που στέλλατε ποιήμα δικό σας, και ός έσόμενον, είνε έθλιον. Βλέπετε ότι όσφραζόμενι, κ. Δημηθέην Ν. Δαμάρ εις Παριζιάς, θά το χρησιμοποήσθ ο Μπρτρούσθ, κ. Α. Μπράχο.—Εύχαριστώ, κ. Κ. Μαρμαρίθ.—Διορθώθηκα, κ. Άγι Δία.—Η δεσποινίς «Όραία Άγνωστος» μου άγγίζειται ένα συγγρητόν έπιστολόδειον, το όποιον θά δημοσιεύσω με το προσέγε.
 Τόν έπιλογον τόν έβρασε: δέν άπαντα ές όσους δέν γράφουν με τ' ένομα τόν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Μισοισι π ή ν. Κίον.—Δέν κανέτε άσχημα να δυσπιστείτε. Αυτό εν πρώτοις μού δείχνει ότι ελοθε νέος με κρίσιν και σκεπτικισμόν, ένφ των τεχνόρων άπό τόν τρόπον που πινεται την πέναν και την εύθέρειν του γραφίματος, βλέπω ότι ως τόσο δέν έχει στρυφνόν, οπτε καλόποτον χαρακτηρα. Όλιγον λεπτολόγος ελοθε και κατακρίθεσθε με λεπτομερείας, άλλ' αυτό δέν σας έμπεδίζει να έχεσται άνοιχτή καρδιά και χαρακτηριστήρα άγαθόν.
 Θ ή μ ε ρ η ν.—Και οεις δέν διαφέρετε άπό τόν συνδεδεγόν σας, με την διαφοράν ότι ελοθε πόν έπιστόλιος κ' αίσθηματίας, άλλά και πιο άπλόγερως, γαλαντόμος, οπρτότος και εύθυμος.
 Χ ή λ μ ο ν.—Έχετε θέλησιν και άγαθισμόν, ό χαρακτηρ σας κάπως πρωτόγονος, δέν έχει λοιπόν ήρκατά άπό την τριβήν της ζωής, ελοθε λιγο άγρήμι. Έξ αυτός εβηγείται και το ήθρον ύρος σας και ή άδαξίότης εις την συμπεριφοράν.
 Φ ή ν τ η ν.—Πιο άπλόγερως άπό τούς συναδέλφους σας, και πιο ένθωριως. Γιατί όμως αυτή ή συνομοσία όλων σας έναντιον μου; Ένθ κρίνω άπό τόν γραφικόν χαρακτηρα που βλέπω, για να έχεσται δηλαδή.

Η ΠΥΘΙΑ

«Αντίοποιος χερσοβομότης», «Λέωνδρος», «Προσωπιδόφορος», «Μισότρυβος», «Δάβρολος», «Μαύρο φρούρον», «Ατρόμητος Καβάλαρης», «Παιδί του Βασιλιά», «Ακούρατος πολεμιστής», «Αστός του Δυρκίου», «Διανομισμένος πολυβολητής», «Συνεμισμένος υδρανός», «Νεοφανής Κομήτης», «Τυμνωμό σκαπανίκι», «Μαθηματικός», «Όσιος της Έσθμης», «Ακούρατος μαχητής», «Κυνηγός του Μουσταφά», «Ζαλαμάρ», «Τρομερός Πυρμάχος»,

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Ένεγράφησαν συνδρομηται διά το μυθιοτόρημα «Ηρώ και Λέωνδρος» οι κ. κ. Αντώνιος Διονυσίου, Βασίλ. Άναστασιου. Ηλ. Δορμάνκου, Α. Βασιλιανός, Ηρ. Δαρβέναναγ, Κουλα Ζαμπαθά και Ν. Κλάφης.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
 —ΙΟ ΕΛΠΗ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΞΙΣ—

«Έβραζαν κι όλας τα πρώτα ψηφοδέλτια και τά πρώτα γραμάτια για το κενούργιο δημοφύσημα της καλονής. Ματαξύ δέ των άλλων, και το γραμάτιο μιάς δεσποινίδος, που δέν της καλομπεταχίζεσται κούβλου της κωμικής της Σμυρνιάς!
 «Από του προσοχούς φύλλου, ά' άνοιξο ειδικήν στήλην, στην όποιαν θ' αναφέρωμαι: όλοι όσοι μου γράφουν σχετικώς.
 «Άλλ' άνοπομονείτε διά τά έργα σας... Άμέσως.
 Μόνον τρία θά έγκρινον αυτήν την έβρομάδα: τό ένν το κ. Γ. Γεωργιάδου και το έλλο του κ. Γ. (άννη), Πανταζή, και το τρίτο του κ. Κ. Έμμανουήλ.
 Πολλά άπό τα άλλα που έλαθε δεν είνε έντελής άπορριπτεζι, πάντως όμως μετεξετάσεται. Όπως π. χ. το ποιήμα του κ. Β. Κατζήσώτα, το όποιον είνε αρκετά τρυφερά και πλουσία εμπνεύσεως, του λειπει όμως ή δεξιοτεχνία εις την έκτέλεσιν. Έχει δέ και μερικά στιχογραφικά λάθη χτυπητά, όπως στον δον σιχον υπά σαλαβή του όποιου περισσεύει, και στον δον ό δεσπός άσφυκτιά άπό το στρίμωγμα τών λέξεων.—Τά ύια έχω να πώ και τόν κ. Φ. Πατέρα. Ο σίχος του δένκυλθ άδίκαια, ως πολλαέριθμης κακόηχος όπως «ό πόθος μ ο υ μ ο β...», άλλος, όπως στον δον σιχον, ο τονισμός γίνεται άνόμολος, ή ρίμα κάποτε φαλατάρει—σφίξω-άντικρισω, ή επαναλαμβάνει πολλές φορές της ίδιας λέξεως.—Ο κ. Μ. Άστέρης, καθώςσιν κρίνω άπό αυτό που μουστάειτε τώρα, γιατί τά προηγουόμενα δέν τά έκρίνατε, κάνει σίχους καλά μετρημένους, έχει μιά πολύ καλή ιδέα να πη, μιά δέν την λέει όσο πρέπει καλά: μερδεμένως και σκοτεινάς οι έννοιαι, γράφει βιαστικά, φαντασε, και δέν προσέχει να βρή την κατάλληλη λέξη, για να έκφραση άκριβώς έκείνο που θέλει. Φύλλα υπάρχουν.—Και τά τρία αυτά ποιήματα, άν διορθωθούν καλά, μπορεί να έγκριθούν.—Ο κ. Κ. Παπαλάιος έχει καλή εμπνευσιν, αλλά δέν τά κατορθώνει καθόλου καλά στην έκτέλεσι. Τόν συμβουλεύω να διαβάθ την προσοχή του καλός μας ποιητάς, Πορφύρα, Γρουπτή, Παλαμά, Μαλακασή, για να συνήθισθ τ' αυτό του στή μουσική του σίχου.—Μ' άρέσει ο ρεαλισμός με τόν όποιον γράφει ο κ. Γ. Άρμένης. Δέν άρκει όμως αυτό ή πρόξα θέλει πολύ τόρημα στη φράση, γιατί σ' αυτήν κυρίως στηρίζεται. Το «Παθ ήλιονόμους» άν μου το ξαναστειλή ρεπουαρισμένο, θά το έκρίνω.—Με άδκρυα εις τού. σφθλιμύδς και την άπόγνωσιν εις την καρδίαν έσθρακομα, ένις Ψ. Γ. εις την σκληρίαν θείαν να μίν έγκρινται τα «Πουλάκια» σας, τά όποια πάντως δέν είνε άηθόνια.
 —Το ποιήμα σας, κ. Χ. Μαντζάκο έχει μερικά λάθη κι έκείνο το «στη Μικράς το βουνακι» δέν το καταλαβαίνω.—Όπτε το δικό σας δέν είνε γά έκκρισι, κ. Γ. Κωστόπουλ.—Τά κομμάτια σας είνε μεγάλα, κ. κ. Δ. Παπαβασιλείου και Ντιν. Μένος.—Δέν σας άπαντοσε ως τώρα, διότι μου έστέλνατε άντιγραφές. Σας άπαντα τώρα, διότι είνε ή μόνη φορά που στέλλατε ποιήμα δικό σας, και ός έσόμενον, είνε έθλιον. Βλέπετε ότι όσφραζόμενι, κ. Δημηθέην Ν. Δαμάρ εις Παριζιάς, θά το χρησιμοποήσθ ο Μπρτρούσθ, κ. Α. Μπράχο.—Εύχαριστώ, κ. Κ. Μαρμαρίθ.—Διορθώθηκα, κ. Άγι Δία.—Η δεσποινίς «Όραία Άγνωστος» μου άγγίζειται ένα συγγρητόν έπιστολόδειον, το όποιον θά δημοσιεύσω με το προσέγε.
 Τόν έπιλογον τόν έβρασε: δέν άπαντα ές όσους δέν γράφουν με τ' ένομα τόν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Μισοισι π ή ν. Κίον.—Δέν κανέτε άσχημα να δυσπιστείτε. Αυτό εν πρώτοις μού δείχνει ότι ελοθε νέος με κρίσιν και σκεπτικισμόν, ένφ των τεχνόρων άπό τόν τρόπον που πινεται την πέναν και την εύθέρειν του γραφίματος, βλέπω ότι ως τόσο δέν έχει στρυφνόν, οπτε καλόποτον χαρακτηρα. Όλιγον λεπτολόγος ελοθε και κατακρίθεσθε με λεπτομερείας, άλλ' αυτό δέν σας έμπεδίζει να έχεσται άνοιχτή καρδιά και χαρακτηριστήρα άγαθόν.
 Θ ή μ ε ρ η ν.—Και οεις δέν διαφέρετε άπό τόν συνδεδεγόν σας, με την διαφοράν ότι ελοθε πόν έπιστόλιος κ' αίσθηματίας, άλλά και πιο άπλόγερως, γαλαντόμος, οπρτότος και εύθυμος.
 Χ ή λ μ ο ν.—Έχετε θέλησιν και άγαθισμόν, ό χαρακτηρ σας κάπως πρωτόγονος, δέν έχει λοιπόν ήρκατά άπό την τριβήν της ζωής, ελοθε λιγο άγρήμι. Έξ αυτός εβηγείται και το ήθρον ύρος σας και ή άδαξίότης εις την συμπεριφοράν.
 Φ ή ν τ η ν.—Πιο άπλόγερως άπό τούς συναδέλφους σας, και πιο ένθωριως. Γιατί όμως αυτή ή συνομοσία όλων σας έναντιον μου; Ένθ κρίνω άπό τόν γραφικόν χαρακτηρα που βλέπω, για να έχεσται δηλαδή.

Η ΠΥΘΙΑ

«Αντίοποιος χερσοβομότης», «Λέωνδρος», «Προσωπιδόφορος», «Μισότρυβος», «Δάβρολος», «Μαύρο φρούρον», «Ατρόμητος Καβάλαρης», «Παιδί του Βασιλιά», «Ακούρατος πολεμιστής», «Αστός του Δυρκίου», «Διανομισμένος πολυβολητής», «Συνεμισμένος υδρανός», «Νεοφανής Κομήτης», «Τυμνωμό σκαπανίκι», «Μαθηματικός», «Όσιος της Έσθμης», «Ακούρατος μαχητής», «Κυνηγός του Μουσταφά», «Ζαλαμάρ», «Τρομερός Πυρμάχος»,

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Ένεγράφησαν συνδρομηται διά το μυθιοτόρημα «Ηρώ και Λέωνδρος» οι κ. κ. Αντώνιος Διονυσίου, Βασίλ. Άναστασιου. Ηλ. Δορμάνκου, Α. Βασιλιανός, Ηρ. Δαρβέναναγ, Κουλα Ζαμπαθά και Ν. Κλάφης.

«Έβραζαν κι όλας τα πρώτα ψηφοδέλτια και τά πρώτα γραμάτια για το κενούργιο δημοφύσημα της καλονής. Ματαξύ δέ των άλλων, και το γραμάτιο μιάς δεσποινίδος, που δέν της καλομπεταχίζεσται κούβλου της κωμικής της Σμυρνιάς!
 «Από του προσοχούς φύλλου, ά' άνοιξο ειδικήν στήλην, στην όποιαν θ' αναφέρωμαι: όλοι όσοι μου γράφουν σχετικώς.
 «Άλλ' άνοπομονείτε διά τά έργα σας... Άμέσως.
 Μόνον τρία θά έγκρινον αυτήν την έβρομάδα: τό ένν το κ. Γ. Γεωργιάδου και το έλλο του κ. Γ. (άννη), Πανταζή, και το τρίτο του κ. Κ. Έμμανουήλ.
 Πολλά άπό τα άλλα που έλαθε δεν είνε έντελής άπορριπτεζι, πάντως όμως μετεξετάσεται. Όπως π. χ. το ποιήμα του κ. Β. Κατζήσώτα, το όποιον είνε αρκετά τρυφερά και πλουσία εμπνεύσεως, του λειπει όμως ή δεξιοτεχνία εις την έκτέλεσιν. Έχει δέ και μερικά στιχογραφικά λάθη χτυπητά, όπως στον δον σιχον υπά σαλαβή του όποιου περισσεύει, και στον δον ό δεσπός άσφυκτιά άπό το στρίμωγμα τών λέξεων.—Τά ύια έχω να πώ και τόν κ. Φ. Πατέρα. Ο σίχος του δένκυλθ άδίκαια, ως πολλαέριθμης κακόηχος όπως «ό πόθος μ ο υ μ ο β...», άλλος, όπως στον δον σιχον, ο τονισμός γίνεται άνόμολος, ή ρίμα κάποτε φαλατάρει—σφίξω-άντικρισω, ή επαναλαμβάνει πολλές φορές της ίδιας λέξεως.—Ο κ. Μ. Άστέρης, καθώςσιν κρίνω άπό αυτό που μουστάειτε τώρα, γιατί τά προηγουόμενα δέν τά έκρίνατε, κάνει σίχους καλά μετρημένους, έχει μιά πολύ καλή ιδέα να πη, μιά δέν την λέει όσο πρέπει καλά: μερδεμένως και σκοτεινάς οι έννοιαι, γράφει βιαστικά, φαντασε, και δέν προσέχει να βρή την κατάλληλη λέξη, για να έκφραση άκριβώς έκείνο που θέλει. Φύλλα υπάρχουν.—Και τά τρία αυτά ποιήματα, άν διορθωθούν καλά, μπορεί να έγκριθούν.—Ο κ. Κ. Παπαλάιος έχει καλή εμπνευσιν, αλλά δέν τά κατορθώνει καθόλου καλά στην έκτέλεσι. Τόν συμβουλεύω να διαβάθ την προσοχή του καλός μας ποιητάς, Πορφύρα, Γρουπτή, Παλαμά, Μαλακασή, για να συνήθισθ τ' αυτό του στή μουσική του σίχου.—Μ' άρέσει ο ρεαλισμός με τόν όποιον γράφει ο κ. Γ. Άρμένης. Δέν άρκει όμως αυτό ή πρόξα θέλει πολύ τόρημα στη φράση, γιατί σ' αυτήν κυρίως στηρίζεται. Το «Παθ ήλιονόμους» άν μου το ξαναστειλή ρεπουαρισμένο, θά το έκρίνω.—Με άδκρυα εις τού. σφθλιμύδς και την άπόγνωσιν εις την καρδίαν έσθρακομα, ένις Ψ. Γ. εις την σκληρί

Τὰ ραβασάνια τοῦ Μητροῦσι

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ἰὲν δουρῦλαιον
κί ξόλου τ' ἐμιάλ ἀνήλειον.

Περθίω μ' πλί μ',

Θ' μῶσαι π' σῶγραφα νιά βουλά, οὐρή γίσσα

μ', νάειο: καλὰ τὸν Αὐ-
γοστοῦ ποῦεινε παχειὲς
οἱ μυῖες; Γιά, ἔφατι
οὐ Αὐγοστὸς, τήρα νά
θραφῆς τῶρα κί ἡ ἀφιν
ιά σ', φαί βιλανίδ' κί
φραγκόσ'κα, φαί καστρα-
ρέτσα—μὶ τοῦ σ'μπά-
θειον—κί χειμῶν'κὰ ὀ-
σου μπουρεῖς πιότερα, νά
παχύν'ς, γιατί σὶ λίγου
π' θά γυρίσου μὶ τοῦ

καλό, θέλου νά σ' εὐρον τιτράπαχ' σὰ γ'οῦν
θριφτάσ'. Κί ἂ δὲ ἄμα γυρίσου καλὰ εἰμι,
μόνε ὄσου π' νά γυρίσου πὲς μ' τί γένηται,
π' ἔδῳ ἀρχίν'σμαν νά τοῦ φκιάνουμι σάν ἰκεῖο
π' λῆει «κάτι ὄσου νά φύβ'ς». Αὐτίνους οὐ
γορηνοῦν'ς οὐ Κιμάλ'ς δὲ λῆει νά σταθῆ
π' θενά κί π' θενά, μόνε μᾶς παῖζ' τὸν κρυ-
φτοῦλ' κί κειὸ τὸ παιχιδάκι πῶπαιζομαν φόν-
τες ἤμασαν κούτσ'κα:

«Σὶ βάνου-σὶ βάνου».

«Ποῦ μὲ βάν'ς;»

«Ἀπάν' στ'ν Ἀγκουρα».

«Κί ἂν πέσ' ἡ Ἀγκουρα;»

«Πάου παρακατούλια στ' Σιβάστεια», πα-
ρακατούλια ἴσων οὐτῶ μέρεος πιζουπουρεῖα.

Κατάλαβες τί χαβὰ πηρ' οὐ θεουμπαῖχ'ς;
Μ' ἔννοια τ' κί καπ' θάν τούνε σμῖζ'με κανια
βουλά γιά καλὰ κί τότενις... καλ' μέρα τ' γι'
αἰριου.

Ἰὲν τοῦ μιταξὺ τούτου ξεκαλ' γώνουντι τὰ
τσαρούγια μ' γκεξερῶντας στὰ γκαλντερίμια
τ' Ἐσκί-Σεχίρ, ἀσε δὰ π' κιντ' νεῦου νά ξεγὰ-
σου τ'ν οὐμαῖα κί ἔλληγουαρεπῆν γλῶσσα
τ' χορηγιῶ μας. Ἰδῶ οὐ πᾶσα ἕνας χ'στιανὸς
τ' Θεοῦ κί τ' Μουάμεθ κραιν' ὄπους τ' σκάσ'
κί μὴν τὰ ρουτάς τὶ τραβῶν ὄσου π' νά σνε-
νοηθοῦ. Γιὰ παρε παραδῶγ'μα νά ἰδῆς ἂν σ' λῆου
ψεμματα:

Τ'ν περασμέν' βδομάδα μῆκαμαν γιά πρῶτ'
βουλά σ' ἕνα χοριὸ ὄσου ἀπ' τοῦ Ἰοκί-Σε-
χίρ, ἀπ' κάθουντι κί μπόλ'κοι Γραικοὶ ἤρθι
τοῦ λ'πὸν οὐ ρουμῆος οὐ δάσκαλου νά μᾶ
καλοσυρῖο'. Κί ἄντις νά μᾶς εἰπῆ κανα δὺο
λουγάκια σ'μαζεμμένα κί ὄπους πρεπ ἀρχι-
νάει οὐ θεουτούμπ'ς κί μᾶς τραβᾶει ἕναν λό-
γουν δικάρκουν π' μᾶς ἐπρῖσι τοῦ σ'κοτ' ὄσου
π' μᾶ τελεῖψ' κί νά εἰποῦμι τέλους κί τ' Θεοῦ
δῶξα!

«Οὐὼς ἰεὺ παρῆσθινε ἰεὺζουνις ἀελλόποδες...

—Ποὺς τοῦειπς αὐτίνου, οὐρὲ κυρ-δάσκαλι;

—Ἀελλόποδες, μ' ἀπουκρίνεται φ'σκουμέ-
νους σὰ γαλόπ'λου.

—Κί μὶ τί τρώϊται;

—Σημαίν' ὅτι εἶσιτε γλήγγ' σάν τὸν ἀέρα
κί τὰ πόδια σας ἔχουν φτερά.

—Ναί.

—Κατ'κουπόδαρ' σάν κί νά λιέμε;

—Μάλιστα.

—Μ' πῆσθου ἔτ' τοῦ καφαρό, οὐρὲ κυρ-δά-
σκαλε, νά σὲ νωγῆσ'με οὐλ' ὄχ, μᾶς τὰ λιὲς
ἰλληγουριστι κί χαμπεράκι δὲν ἔχ'με οἱ δό-
λοι ἀπ' ὄσα μᾶς καλονναρχᾶς!...

Οὐ αἰπουλουχαγὸς μ' ἐβαλιε τ'μουρία ἰμ-
π'δῆς κί τ' τάειπα ἀπ' τ'ν καλῆ τ' κυρ δάσκαλ'.
Δὲ βασιτέμμι ὄμως πιά, οὐρὲ περδικούλα μ',
ἔχ' φ'σκάσ' τ' ἀντερό μ' ἀπ' τ'ς τουρλοῦ-τουρ-
λου γλῶσσες π' αἰκῶ. Κί πού νά ἰδῆς τὸν
ἀλλοῖμουνον π' τραβῶν ὄσου ν' ἀλλάξου δὺο
κ' βεντοῖλες μὶ τ'ς Τούρκ'ς. Αὐτίν' εἶνε π' τ'ς
λιὲς «γιαὶ σ' Γιάνν'» κί σ' ἀπουκρίνουντι
«χικιά σπέρνον». Σάν τ'ς Ἰγγλέζους π' γράφ'νε
γουμελάστ'χου κί λένε γκουταπέρκα!

Εἶς τοῦ ἰπόμενον θά στὰ γράφου λιεφτου-
μερῶς γιά νά κριν'ς κί ἔλδου σ' ἂν ἔχου δί-
κιο ἢ ἀθ'κου.

Ταῦτα κί μένου

Γειά σ' κί ἀντίου μ'.

Μήτρος Κουρηνόγαλος

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

(Καιροσκοπικὸν Δελτίον)

Καῶσωνες κ ν ν ι κ ο ι. Διὰ νά παύσουν νά
εἶνε τοιοῦτοι, ὁ μπόγιας διατάχθη καὶ συλλάβη
ὄλους τοὺς ἀ δε σ π ὀ τ ο υ ς κ ὦ ν α ς, καὶ
ἔκεινους τῶν δε σ π ο τ ὶ ὠ ἀ κ ὴ μ η.

Τὰ πάντα καίνε: ἡ ἀσφαλτος, τὰ σπίτια
καὶ τὰ ἐνοίκια τῶν σπιτιῶν, οἱ τοῖχοι, τὰ
ροῦχα, τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν καὶ αἱ τι-
μαὶ τῶν τρεφίμων, καὶ μόνον τὰ δάση καίονται

καὶ αἱ καρδία πωροποθῆναι. Ἡ Κυβέρνησις,
πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ λαοῦ, προέβη εἰς πα-
ραγγελίαν μεγάλων ποσοτήτων ψύχους εἰς τὴν
Ρωσσίαν. Ὑπολογίζεται ὅτι θά καταφθάσουν
περὶ τὸν Δεκέμβριον.

Σηρασία μεγάλη εἰς τὸ στερέωμα καὶ τὰ συ-
ζυγικά κρεββάτια. Μόνον εἰς τὰ πόδια τῶν
νεοπλοῦτων παρατηρεῖται σχετικὴ τις ὑγρασία.
Ὁ Θεὸς ἀπηθύνηεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν κ. Δή-
μαρχον, ζητῶν νά τοῦ δανείσῃ λίγο νερὸ ἐκ
τοῦ ἀφθόνου ποῦ ἔχει ἡ Δεξιαμένη. Ὁ κ. Τσό-
χας ἀπήνησεν εὐχαριστῶν. Προβλέπεται ἀπερ-
γία γαλατάδων.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἮΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ὡς εὐ παρέσθη
τὸ Δεκαπεντάγισθον,
ὄπερ σεβάσιμον
καὶ νηστεοπρεπές,
δέπτε νά τὸ διέλθωμεν
ἐν νηστειαῖς
καὶ προσευχαῖς,
τὸ ὅποιον
πρὸς πλῆσιν τῶν ἀμαρτίων.
Οὐχ γινώσκετε,
ἤγατητοί,
ἦσπον μοὶ ἀρέσχοισιν
τὰ σαρακοστεανά,
ἦγον σαρδῖναι
ἐν τῷ κουτί,
καὶ εἰσάι
καὶ θαλασσινά,
τὸ ὅποιον

μεζέδα ἀρισθοὶ πρὸς κρασῖον.
Οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ μέλαν χαβεάριον
τὸ λιμρίζομαι, τὸ ἀκριβότιμον,
ἀλλὰ τὰ ὀδοντάκιά μου
δυσχολεύονται νά τὸ μασήσουν τὸ ἀφιλότιμον!
Οὐχ ἦτον τρώγεις ταρσομασάλιν ἀνεπ ταραμέο
κί σὲ συλλήπτει παραπίνα
τάραμμα τῆς παραδεδαμένης σου κοιλέας.
Ὅπως οὐροτοῦν ἀσμένως τρώγω
πᾶν λαδεροῦν φαγητὸν
τὸ ὅποιον
ἐμβρίανιον τοῦ φούλνου ἢ μιάμβαῖλνδριον
καὶ γὰρ ὡσπερὶ φάσκει τὸ ρητὸν
φαγον λάδιον
καὶ ἐλθὲ βράδιον,
τὸ ὅποιον
εὐφλογημένον ἔσθω πᾶν γιαχνίον.

Ὁ Ἀγναθάγγελος

Οἱ κουτοπονηρῆες τοῦ μπαρμπα-Κόλια

ΠΩΣ ΑΘΩΩΘΗΚΕ

—Μπρὲ δὲ θάλιεια γῶ, μπρὲ κμπάρε, πῶθ
ἐμᾶθ τοῦθ Μεθογιῆτες νούκου ντίου νούκου ζερ-
ζεροῦδ δὲ μᾶθ πᾶν; Γιά, τοῦθ ξεγέλαθα πάλε
τοῦθ χαζοῦθ τοῦθ δικαθιδεθ.
—Τί; ἀθεῶθηκ, μπάρμπα Κόλια;
—Ἀθεῶθηκα βέριου!
—Κύργε λῆθον! Ἐθῶ τὸν ρήμακδες τὸν
ἄνθρωπο θτηθ γροθιδθ καὶ τὰ κατάφερεθ ἵνα
θ' ἀπολυθ ὁ νεροδιδθ; Πῶθ τὰ κατάφερεθ,
ὄρε τδσελεμπῆ;
—Γιά, εἶπα τοῦ νεροδιδθ πῶθ τὸν κυρ-Μάν-
θο τόνε βάρεθα μοναχά μὲ τὸ μαντήλι ποῦ
βγάνω τῆθ μίκδες μου.
—Καλὰ, κ' ἐθῶ, ὄρε μπάρμπα Κόλια, τῆθ
μίκδες σου τῆθ βγάνειθ μετὸ χέρι θου;
—Θωθτά, αὐτὸ ὁμοθ δὲν τῶεπα τοῦ νερο-
διδθ. Κί' ἐθῆ ἐμ πνευτικο ὄροκο δὲν πῆρα, ἐμ
μ' ἀθέωθες ὁ κουτόθ!... Χι... χι... χι...
Ὁ Μενιδιάτης

ΟΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΚΟΥ

Πρὸ τριῶν ἀκριβῶς μηνῶν, δηλαδὴ τὴν 4ην
Μαῖου, ὁ φίλος μου Χαχαμικός εἶχε χάσει τὸ
γίλεκο του, κ' ὄσο κ' ἂν ἐφαξαν κί αὐτὸς κί
ἡ χαχαμικαῖνα καὶ τὸ χαχαμικόπουλο, στάθηκε
ἀόλυτο νά τὸ βροῦν. Καὶ νά πῆς πῶς τάχε
πολλὰ ὁ κακομοῖρῆς! Ἐνα καὶ μονάκριφο
τόχε ἀφῆτον παντρευτήκε, καὶ τὸ φύλαγε σάν
τὰ μάτια του. Γι' αὐτὸ ἡ ἀπόλεια τοῦ κόστισε
πολύ. Ἐνῶνθως, πὲς, ποῦ ἄρχισε τὸ καλοκαίρι
κί' εἶσι θά μπορούσε νά περάσῃ καὶ χωρὶς γι-
λέκο. Προχθὲς ὄμως ὁ Χαχαμικός, πετώντας
ἀπὸ χαρὰ, μπαίνει στήν κουζίνα καὶ φωνάζει
τῆς χαχαμικαῖνας:
—Γυναῖκα... γυναῖκα... τὸ βρῆκα τὸ γίλεκο!
—Μπᾶ! Καὶ ποῦ ἦταν τρυπωμένο;
—Τὸχα ξεγᾶσαι κάτω ἀπ' τὸ ποκάμισο ποῦ
φοροῦσα. Καὶ σήμερα ποῦ ἀλλάξα, τὸ βρῆκα.
—Βλέπεις ποῦ σου τάλεγα γῶ, πῶς καλὸ εἶνε
ν' ἀλλάξῃς κάποτε ποκάμισο;
—Δίχιο ἔχεις, βρὲ γυναῖκα. Σὲ τρεῖς μῆνες θά
ξαναλλάξω, μήπως βρῶ πάλι τίποτα ἀποκάτω.
Ὁ Ἀβραμικός

Τὸ Βλάμη καὶ καμῶματα

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

Πένθον καὶ χλίμη, ρὲ Μανιὸ τεχλιμμένη καὶ
μελανειμονούσα—ὄρθα τὸ γράφτω ἢ δίπλα;—
Χλίμη στὸ καβουράκι, καὶ πένθον στὸ μανιὸ
καὶ μαράζι στήν καρ-
διά—ἀμᾶν καῦμοι καὶ
καῦμάκια! Ἀλόθανε,
σοῦ λέω, ρὲ ἀειμνη-
στη, τίποτες ὀλότελα
δὲν ἀπόμεινε πιά ἀπ'
τὴν παλῆά Ἀθήνα.

Οὔτε φωταέριο, κοι-
νὼς Γκαζῶτισσες, οὔ-
τε μπαγλαμαδάκι, οὔ-
τε τοῖκα στή σηλιά
τοῦ Σωκράτη καὶ «δὲ
μοῦ λῆτε δὲ μοῦ λῆτε
τὸ χασοῖ ποῦ πουλιέ-
ται», οὔτε ἀγαπητιλί-
κια, οὔτε πετρέλαιο.
Κί' ἂν δανεῖχαμενίότες
καὶ κᾶτι δράματα τι-
μῆς, τί θά γινόμαστε,
λέω!

Ἐνα καταφύγιο εἶ-
χε μείνει γιά μᾶς τὸ φουκαριάρικα τὰ βλαμά-
κια, τῶρα πάει κί' αὐτὸ τὸ ξεπαστρέψανε, οἱ
καϊάδες! Ὁ Κῆπος τῶν Ἀγάμων—ξερβίῶθεν
ἔξω στοῦ Λεβιδῆ—τόνε θυμάσαι; Καὶ μπορεῖς
νὰ μὴν τόνε θυμάσαι, ρὲ χαχοροστράγαλη, ποῦ
ἔκατ' δώσαμε τὴν πρώτη μας συνέντευξη καὶ
συνεντευξιαζόμεσθε τρία κί' ἕνα κάθε ἀφ' ἑ-
σπέρας—νά μοῦ ζήσης, δαυκέσσα μου! Κῆπο
τῶν Ἀγάμων τόνε λεγανε τὸ μακαρίτη, κί' ἦ-
τανε τῶντις μάννα γιά κᾶτι τέτοιες δουλειές.
Σκοτάδι μαῦρο κί' ἄπλυτο, μπαγκάκια γιά τὸ
ραχάτι σου, δέντρο, ὄροσά καὶ ρωμάτζα, σάν
ὑπαίθρια γκαρσονιέρα εἰσέρη καὶ μετ' ἐπίπλων.
Σκοπὸς χωροφύλακας οὔτε ρουθοῦνι, καὶ δια-
βάτης κάθε μιά ὥρα πέρναγε ἕνας. Ἐτσι εἶ-
χες ὄλο κολαί σου νά ξεγηθῆς ἀμυροφύστικος
μὲ τὴ χαμοῦρα σου—νομίζω;

Τόνε θυμήθηκα τὸ λοιπὸς τὴν προάλλη κί'
εἶπα νᾶν τὴν πάω κεί μιά δουλίσα ποῦχω πε-
τύχει τῶρα τελευταία—καὶ τὸ κουκουτσί μύγ-
δαλο, ποῦ λένε. Ζουμερῆ κί' ὄλοστρόγγυλη
σά ντομάτα πατησώτικια. Νᾶν τὴν πάω κεί γιά
νά θυμηθῶ ἡλίκα τὰ παλῆά μου νεῖατα, κί'
ὄχι τίποτες ἄλλο—μὴν τὰ κακοπιάνῃς τὰ πράμ-
ματα, περικαλῶ.

—Ἐλα δῶ, ρὲ φαμόζα μου, τῆς κάνω—
πάμε νά ρομαντζάρομε λιγάκι.

—Ποῦ, στή γκαλσονέρα;

—Ρὲ, τί τῆς θῆς τῆς γκαρσονιέρες καὶ τῆς
μαῖζὸν ντὲ πᾶς, ποῦ πᾶς καὶ σὲ σφάζουνε οἱ
σελέμηδες; Ἐλα κοντά μου καὶ μὴ σὲ γνοιάζει
ροῦπι.

—Μὰ ποῦ θά μὲ πᾶς;

—Στὸ περιβολάκι, ρὲ περβολαριά μου.

—Τοῦ Θεοσιῦ.

—Ὅχι, τῆς ὁδὸς Πατεσιῦ. Δὲν τὸ ξέρεις;

—Ὅχι.

—Ἐλα τὸ λοιπὸ νά σ' ἀνοίξω τὰ μάτια, ρὲ
ἄμωμη, γιατί εἶσαι μικρὴ ἀκόμα καὶ δὲν τὸν
ἔμαθες τὸν κόμο.
Καὶ τὴν περιλαβαῖνω βραχιονηδὸν καὶ πάμε.
Ἐ, ρὲ Χριστέ μου, κᾶτι κανιοὶ ποῦ μὲ φλο-
μώσανε ὄντας εἰδα τὰ χάλια του! Τὸν εἶχανε
ξωραῖσει οἱ λεχοῖτες τὸν κῆπο. Βγάλανε τὰ
μπαγκάκια, τὸν ἐκλείσανε μὲ συρματομπελέματα
καὶ κάθε ἕνα βῆμα καὶ λεχτρικό. Ἀκουῖς, ρὲ,
μυστήρια πράγματα; Νά, πῶς χαλάη ἡ Ἀθήνα.
Τὶ διαλοῦ τὰ θέλουνε τὰ φῶσα καὶ τῆς πολυ-
τέλειες; Νά μὴ μπορεῖ κανεὶς νά πῆ τὰ μυ-
στιὰ του, δίχως νᾶν τόνε βνέπουνε τὰ κακὰ
μάτια!

—Λάσπη ἢ δουλειά μας, τῆς κάνω. Πάμε
πίσω.

Καὶ γυρίζουμε ἄπραχοι ἀπὸ κεί ποῦ ἦρθα-
με καὶ τὸ κορίτσι ἔμεινε ἀπότιστο. Δὲν εἶνε
κρίμα κί' ἄδικο, ρὲ οἰκουμένη δολοφόνα, δὲν
εἶνε κί' ἁμαρτία, νά ρέβῃ ἕνα δουλικὸ ἀπὸ τὴ
ξερασία!

Θά μοῦ πῆς, γιατί δὲν πάγαινε στὸν κῆπο
τοῦ Μουσειῦ ἢ στὸ Ζάπλειο; Τί λὲς ρὲ ἀνή-
λεη! Τί δουλειὰ ἔχω γῶ σὲ τέτοια κέντρα καὶ
τί σκέσιν ἔχω μὲ τοὺς σαχλαμαράκηδες ποῦ
πᾶνε κεί γιά νά σαλιαριστοῦνε μὲ τὰ μεξάρια;
Ἐγὼ θέλω νά ξεγηθῶ ἀκόμη μὲ τὴν καβαλλιέ-
ρα μου, κί' ἂν εἶνε περὶ γιά ν' ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξι
καὶ νά μείνῃς νηστικός, ἄστα, μανιτάμ, ἄστα
κί' ὠρεβοάρ. Μπῆκες;—ἔ, ἔβγα τώρα.

Ὁ Βλάμης

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς ὑπηρετῆς μὲ καλὴν ἀμοι-
βῆν. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα μας.